

KIIPPEILY

NRO 2/16 6 € www.climbing.fi

CRUZER SLIP-ON
— 74,90 € —

SHAMAN 2016
— 129 € —

KRONOS
— 119 € —

KIRA
— 119 € —

RAPTOR
— 99 € —

EVOLVIN UUTUUSKENGÄT SAAPUVAT KESÄKUUSSA!

DMM DRAGON 2.0

Uusittu Dragon Cam! Entistä pitävämpi viimeistelemättömän karkean hammastuksen ansiosta joka lisää huomattavasti kitkaa kallion ja leukojen välillä. Tupla-akseli mahdollistaa laajan käyttöalueen. Toimii yhtä hyvin sekä vaaka-että pystyhalkeamissa.

Dragon 2.0 Set #0-#5

— TARJOUKSHINTA 399 € (ovh. 449 €) —

prAna ZANDER PANT

Luomupuuvillaiset joustavat canvas-housut kiipeilyyn ja vapaa-aikaan.

— 79 € —

PATAGONIA RPS PANT

Kivi-paperi-sakset! Keveimmät Patagonian kiipeilyhousut boulderilta 10+ kp reiteille.

— 95 € —

ständi

Antti Ahoila

maksaa seuran jäsenmaksuna Kiipeilyliitolle (2016 tilanne). Loppuosa yksittäisen jäsenen jäsenmaksusta koostuu kiipeilyvakuutuksesta sekä seuran omista jäsenellen tarjoamista eduista. Kiipeilylehden ulkoiset kulut ovat vuosittain noin 25000€, sisältäen painamisen, postituksen ja lehden taiton. Lisäksi päätoimittajan työaikaa menee lehden tekoon. Yksi lehti maksaa siis n. 8300€, joten jokainen 4000:sta jäsenestä maksaa jäsenmaksunsa yhteydessä yhdestä lehden numerosta 2€. Jos lehti ilmestyisi vain digitaalisena netissä, tämä 6€ vuodessa/jäsen olisi käytettävissä muuhun toimintaan: junioritoiminta, seuratuotet, kallioiden varustus/access-toiminta, kisa-toiminta tms.

Nyt tämä käsissäsi oleva lehti on kokeilumielessä luettavissa myös SKIL www.sivuilla nettilehtenä.

Onko painetun lehden aika ohi? Anna palautetta asiasta seurallasi. SKIL jäsenesurat päättävät syyskokouksessa seuraavan vuoden budjetista, ja siten myös Kiipeilylehden kohdalosta. Jokaisen jäsenesuran pitäisi ehdottomasti lähettää edustaja (seuran puheenjohtaja, tai seuran valtuuttama hallituksen jäsen, joka on hyvin perillä seuransa asioista ja tuntee vapaaehtoistyöhön perustuvan liikunta-seuratoiminnan) liiton kokousiin: kevätkokous huhtikuun lopussa ja syyskokous syyskuun lopussa.

Oikeastaan joka vuosi lehden elinaikana on ollut esillä Kiipeilylehden tarpeellisuus. Onko lehti ollenkaan tarpellinen? Tarvitaanko painettua lehteä, voisiko lehti ilmestyä vain digitaalisessa muodossa netissä luettavana? Aina asiasta jäsenistöltä kysyttäessä on enemmistö ollut sitä mieltä, että kotiin kannettu fyysinen lehti on tärkeä osa jäsenen saamaa vastiketta jäsenmaksusta. Seurojen jäsenkyselyissä painettu Kiipeilylehti on aina kuulunut kahden tärkeimmän jäsenedun joukkoon.

Seuraan kuuluva harrastaja maksaa jäsenmaksua seuralleen, tästä maksusta 17 euroa aikuiselta, ja 11 euroa alle 19-vuotiaalta seura

Kaikki vanhat digimuodossa taitetut lehdet – vuodesta 2005 lähtien - on luettavissa SKIL www.sivuilla, uusimpia numeroita lukuunot-

PÄÄKIRJOITUS

tamatta. Käy tutustumassa; näissä lehdissä on suomikiipeilyn historia, lajin kehitys maassamme ja tarinoita haaveista, pettymyksistä ja onnistumisista. Tarinoita elämästä kiipeilijänä.

päätoimittajanne Jari Koski

SISÄLLYS

- 4 Spotteri Anna Liina Laitinen
- 8 Spotteri Anthony Gullsten
- 9 Suomalaiset jääkiipeilyn MM-cupissa
- 12 Nalkkila- Rehellistä släbiä
- 14 Oulu jääkiipeily-open
- 18 Sporttikiipeilyä Perussa
- 21 Vaasa Boulderfest 2016
- 23 Access-pysäköinti ja kirja-arvostelu
- 26 Oulun kiipeily
- 29 Pasila Invitational
- 32 Ilari Kelloniemi
- 35 Galleria
- 40 Talvikiipeilyä Skotlannissa
- 43 Sakun palat
- 44 PM boulder 2016 Tanska
- 46 Tiedotteet
- 48 Tuoteuutuudet
- 49 Ankkurit kuluvat! -tiedote

KANSI | Mira Alhonsuo lähettämässä reittiä Manga Lust, 7b, Petäjävaara. Kuva Kuutti Heikkilä

KIPEILY 2/2016

Julkaisija: Suomen kiipeilyliitto ry. Erätie 3, 00730 HELSINKI, ISSN 2323-3745. **Päätoimittaja:** Jari Koski 040-586 8123, jari.koski@climbing.fi. **Ulkoasu ja taitto:** Petra Havo. **Paino:** Aleksipaino Oy, **Levikki:** noin 4000. **Aineisto:** teksti word-tiedostona ja kuvamateriaalit erikseen toimitetaan Jari Koskelle: jari.koski@climbing.fi. **Teksti:** älä tee tekstiä sisennyksiä tai muita asettelumuokkauksia. Erota kappaleet välirivillä. Lähetä tekstistä vasta valmis viimeinen versio, oikolue mielellään ennen lähetystä. Ota yhteyttä Jari Koskeen, jos aineistosta ei ole sovittu etukäteen. Toimituksella on oikeus editoida tekstiä. **Kuvat:** digikuvat kameran suurimalla resoluutiolla. Kuvan oltava 1:1:koossa 300 ppi, esim. galleriaan kokosivuna n. A4 koossa 300 dpi. Alle 500 Kt:n kuvia ei pysty painamaan edes pienessä koossa! Kuvien tallennusmuoto TIFF, PSD tai JPG. Jos lähetät JPG kuvia, lähetä ne alkuperäisinä säätämättöminä. **JPG:n tallentaminen uudestaan JPG-formaattiin pakkaa jo pakattua kuvaa, jolloin kuvan laatu heikkenee jokaisella tallennuskerralla. Itse skannatut kuvat mielellään RGB-muodossa. Kuvat ilman kuvaajan nimeä itse kuvassa (esim. copyright Kalle Kuvaaja). Kuvaajien nimet painetaan aina kuvan ja jutun yhteyteen. Valitse ja lähetä max 10 kuvaa/juttu. Liitä mukaan kuvaajan nimi sekä kuvatekstii; paikka, kuvaaja, kiipeilijä(t), reitinimi ja vaikeusaste ym. tiedot. Emme mielellään julkaise kuvia, jotka on jo julkaistu muussa lehdessä, blogissa tai www.sivuilla.**

Seuraavat Kiipeilylehdet:	aineistopäivä	ilmestyy
Nro 3/2016 syysnumero	10.9.2016	lokakuu 2016
Nro 1/2017 talvinumero	10.1.2017	helmikuu 2017
Nro 2/2017 kesännumero	10.5.2017	kesäkuu 2017

Kiipeilylehti postitetaan maksutta Kiipeilyliiton jäsenesurojen henkilöjäsenille. Muille tilaukset osoitteesta lajipalvelu@valo.fi. Vuoden kestotilaus 16 €/vuosi. Irtonumerohinta 6 €.

SKIL jäsenesurojen jäsenten osoitteenmuutokset ja muut postitukseen liittyvät asiat hoitavat Kiipeilyliiton jäsenesurat. Halutessasi tehdä osoitteenmuutoksen tai kun et ole saanut lehteä: ota ensimmäiseksi yhteys omaan seuraasi. Seurat hoitavat osoitteistonsa päivityksen Valo lajipalveluun: lajipalvelu@valo.fi

Ilmoitusmyynti: Jari Koski, jari.koski@climbing.fi.

Mediakortti osoitteesta: www.climbing.fi

Toimitus ei vastaa; tilaamatta lähetetystä materiaalista, sen palauttamisesta, lehdessä julkaistujen kirjoitusten sisällön aiheuttamasta mielipahasta, otteiden terävyydestä, hyttysten määrästä, suomalaisista greideistä, kitkan huonoudesta, vääränlaisen talvitreenin aiheuttamasta masennuksesta, väärästä kengistä, huonosta betasta, liian lyhyistä käsistä, voiman vähydestä eikä juuri mistään muustakaan.)

Lehden julkaisijan vastuu mainoksien julkaisussa tapahtuneissa virheissä rajoittuu mainoksen hintaan.

CAMU HELSINKI | Vuorikatu 14 | 09 278 1420 | Verkkokauppa | 0503307009

Myyntiä avoinna ma-pe 11-18 | la 10-16

CAMU

CAMU.FI

SPOTTERI 2/2016

Kuva Marmot Mountain Europe GmbH / Liam Lonsdale

Anna Liina Laitisen kahden kuukauden odotus päättyi toiseen sijaan Mellobloccossa

Koonnut Pauliina Sjölund

Kuvat: Matteo Pavana / The Vertical Eye ja muut © Marmot Mountain Europe GmbH / Liam Lonsdale

Anna Liina Laitinen toivoo 4.3.2016 Instagramissa, että voisi olla kiipeilykavereidensa kanssa Mellobloccossa nyt. Hän toivottaa Liam Lonsdalen ottaman Melloblocco 2015 kuvan kera Team Marmotille erinomaisia suorituksia. Hetken kuluttua Annan Instagram-postaus kerää lukuisia kommentteja. Hän voi huokaista helpotuksesta. Mellobloccossa kiivetään vasta parin kuukauden kuluttua toukokuussa. Se mistä tämä ajankohdan sekaannus hänen mielessään tapahtui, ei ole ihan selkeää Annalle itsellekään.

Tuohon pariin kuukauteen mahtuu yksi lyhyt reissu Espanjaan, bouderoinnin maailmancup Sveitsissä sekä bouderoinnin Pohjoismaiden mestaruuskisat. Anna Liinan motivaatio Sveitsin kisoihin lähtiessä oli hänen sanojansa suoraan lainaten älytön. Palattuaan Espanjasta hän sairastui ja joutui pitämään parin viikon tauon kiipeilystä. Sveitsistä käteen jäi hyvä fiilis ja 29. sija.

Tanskassa järjestettyjen bouderoinnin PM-kisojen lähtökohtia Laitinen piti eepisinä. Hän ja Anthony Gullsten lensivät kisa-aamuna Tanskaan. Anna päätti ottaa pienet nokoset ja heräsi 45 minuuttia ennen kisan alkua. Tasa hän kuvailee todella kovaksi,

reitit eivät olleet kisan lyhyimmälle oikein sopivia ja niissä oli paljon dynaamisia mooveja, joka toi lisäjännityksen kisaan. Mukana oli taitavia ja pitkiä tanskalaiskiipeilijöitä ja lähtökohdat olivat kaiken kaikkiaan haastavat. Annan sitkeydellä ja motivaatiolla hän taisteli itsensä kisassa hopealle.

Tuli toukokuu ja Melloblocco, kansainvälinen boulder-tapahtuma, jota Anna ei ollut ajatellut edes kisan sinne mennessään.

- Ekana päivänä hakkasin yhtä reittiä niin että nahat lähti.

Vasta toisen kisapäivän iltana Annalle selvisi, että kyllä hän mukana kisassa ja tuossa kohtaa jo sijoittumassa suorituksillaan rahapalkinnoille. Yksi tuomareista oli kommentoinut Annalle, että nyt hän tietää mitä se sisu meinaa katsottuaan Annan sorminahkoja ja mustelmia. Vuoden aikana on tullut ihan jäätävä harppaus.

- Olen tehnyt enemmän duunia oman kiipeilyn kanssa kuin koskaan aiemmin, mutta muutakin kuin fysiikka on myös muuttunut.

Anna kertoo motivaation vain kasvavan vuosi vuodelta ja pudistelee jo vähän päätänsä, että mihinään tässä vielä mennään jos motivaatio vain kasvaa. Hän kuvailee

Melloblocon tämän vuoden linjoja myös enemmän luonnollisiksi, jotka menivät suoraviivaisemmin ylöspäin. Otteet olivat listamaisempia ja kiipeily tuntui enemmän Suomi-kiipeilyltä.

- Vaikka kehitystä on tapahtunut vuoden aikana paljon, kausi on ollut vähän rikkonainen siinä mielessä etten ole pystynyt bouderoimaan niin paljon. Vähän sellainen snäppi on puuttunut.

Viime vuonna Laitisella oli pikaisempi pyrähdys Mellobloccossa ja silloin satoi paljon. Nyt Annan sormet alkoivat jo toivomaan sadetta.

- Viimeinen päivä, olin hajalla, mutta kiipeily kulki yhtäkkiä tosi hyvin ja sitten olisinkin jo toivonut vielä viidettä päivää. Viimeinen reitti jäi kesken. Sade alkoi juuri kun olin toppaamassa. Sinne pitää ottaa revanssi.

Anna Liina Laitinen teki suomalaisnaisten kiipeilyn historiaa ja lunasti Mellobloccossa toisen sijan. Tämä pitää takuulla motivaatioliekkin päällä. Melloblocon jälkeen Anna kävi hakemassa lisää kisakokemusta Innsbruckin maailmancupista. Syksyllä luvassa on Münchenin maailmancup ja Pariisin MM-kisat. Sitä ennen Laitinen kiipeilee ainakin Coloradon maisemissa.

Kuva Marmot Mountain Europe GmbH / Liam Lonsdale

Kuva Marmot Mountain Europe GmbH / Liam Lonsdale

Kuva Marmot Mountain Europe GmbH / Liam Lonsdale

Anna Mellobloccossa 2016, Kuva Matteo Pavana The Vertical Eye

Anthony Gullstenin matkassa Sisu Masters -tapahtumasta Mellobloccon kakkossijalle

Mellobloccon laakso, Kuva Anthony Gullsten

Vuoden 2016 Sisu Masters -tapahtuma ei takuulla jättänyt ketään kiipeilijöistä tai kiipeilyn ystävistä kylmäksi. Anthony Gullstenin mielestä järjestyksessään toinen Sisu Masters oli parempi kuin ensimmäinen. Hän nautti erityisesti kiipeilystä Amerikan starojen kanssa, mutta myös siitä, että heillä oli mahdollisuus myös muuhun ajanviettoon yhdessä Helsingissä.

- Jimmy Webb muun muassa opetti mulle, miten Snookeria pelataan!

Itse kisa meni Gullstenin omasta mielestä hyvin.

- Tottakai muutama reitti ja muuvi jäi kaivelemaan, mutta sellaista se taitaa aina olla.

Sisu Mastersien jälkeen edellä oli Meiringen maailmancup Sveitsissä, joka oli Anthonylle täysi floppi. Kiipeily tuntuu ihan hirveältä ja hän ei pysynyt otteissa lainkaan. Kisaseinällä oli käytetty uusia otteita ja lisäksi spottivalot eivät auttaneet asiaa.

- Pitäisi vaan olla vahvempi et jaksaisi puristaa kovempaa sitten, kun olosuhteet eivät ole itselle suotuisat. Ehkä sitten ensi kerralla paremmin.

Sveitsin jälkeen vuorossa oli boulderoinnin PM-kisat Tanskassa. Anthonylla oli puh-

taasti tavoitteena kiivetä niin hyvin kuin itse pystyi. Paineita tuotti aiempi PM-mestaruus. Taso miesten puolella oli myös kova, kuten naistenkin ja mikään ei ole varmaa tämän tyyppisissä kisoissa, vaikka mahdollisuus mestaruuden uusimiseen oli olemassa. Finaaleihin pääsi vain 6 parasta ja kisajia oli monta kymmentä. Sijoitus on kiinni monesta pienestä yksityiskohdasta.

- Topit, bonukset ja yritykset lasketaan ni pienikin lipsahdus tai muu luvuvirhe saattaa vaikuttaa radikaalisti lopputulokseen.

Näissä kisoissa Gullsten onnistui ja kuittasi jälleen pohjoismaiden mestaruuden nimiinsä.

Tanskan jälkeen oli aika siirtyä kisaamaan erilaisessa ympäristössä ja ulkona.

- Melloblocco on itselleni jo aika tuttu tapahtuma ja joka vuosi sinne on kiva päästä uudestaan. Laakso on aivan mieletön ja on vielä paljon näkemättä.

Anthony kuvaa kisa miellyttävänä ja rentona. Siellä on useampi päivä aikaa väentää yhdessä kavereiden kanssa järjestäjien valitsemia reittejä.

- Boulderit oli tänä vuonna aika hauskoja. Niitä oli enemmän kuin aiempina vuosina. Yhteensä 12 probleemaa, joista 6 oli melko helppoja ja loput huomattavasti nihkeämpiä.

Kaikki reitit olivat aika erityyppisiä, joten kisassa pääsi kiipeämään kaikenlaista.

Anthony Gullsten tuli kisassa toiseksi Italian Stefano Ghisolfin jälkeen. Tosin Anthony oli ensimmäinen, joka kiipesi viisi kisareiteistä. Tästä hän sai palkintona Red Bullin erikoispalkinnon, reissun Red Bull Cliffdiving tapahtumaan. Saa nähdä kuka Anthonyn kavereista pääsee mukaan nauttimaan tästä menosta.

Gullsten on parhaillaan kiipeilemässä Ranskan Ceüsessa.

- Köysittely tuntuu aika haastavalta, mutta toivottavasti siitä kesän aikana helpottuu.

Miehellä on muutama projekti mielessä, joista mainitsee ensimmäisenä Three degrees of separation.

- Muuvit olen jo muutama otteeseen tehnyt, mutta tosi vaikea linkata yhteen. Pitää opetella kaikki muuvit todella hyvin ja nostaa kuntoa samalla.

Anthonyn motivaatio on korkealla, joten me jäämme odottelemaan kuuluisia Ranskasta ja toivomme meneillään oleville projekteille suotuisia kiipeilykelejä.

Melloblocco 2, Kuva Anthony Gullsten

Melloblocco 3, Kuva Anthony Gullsten

Tomi Nytorp

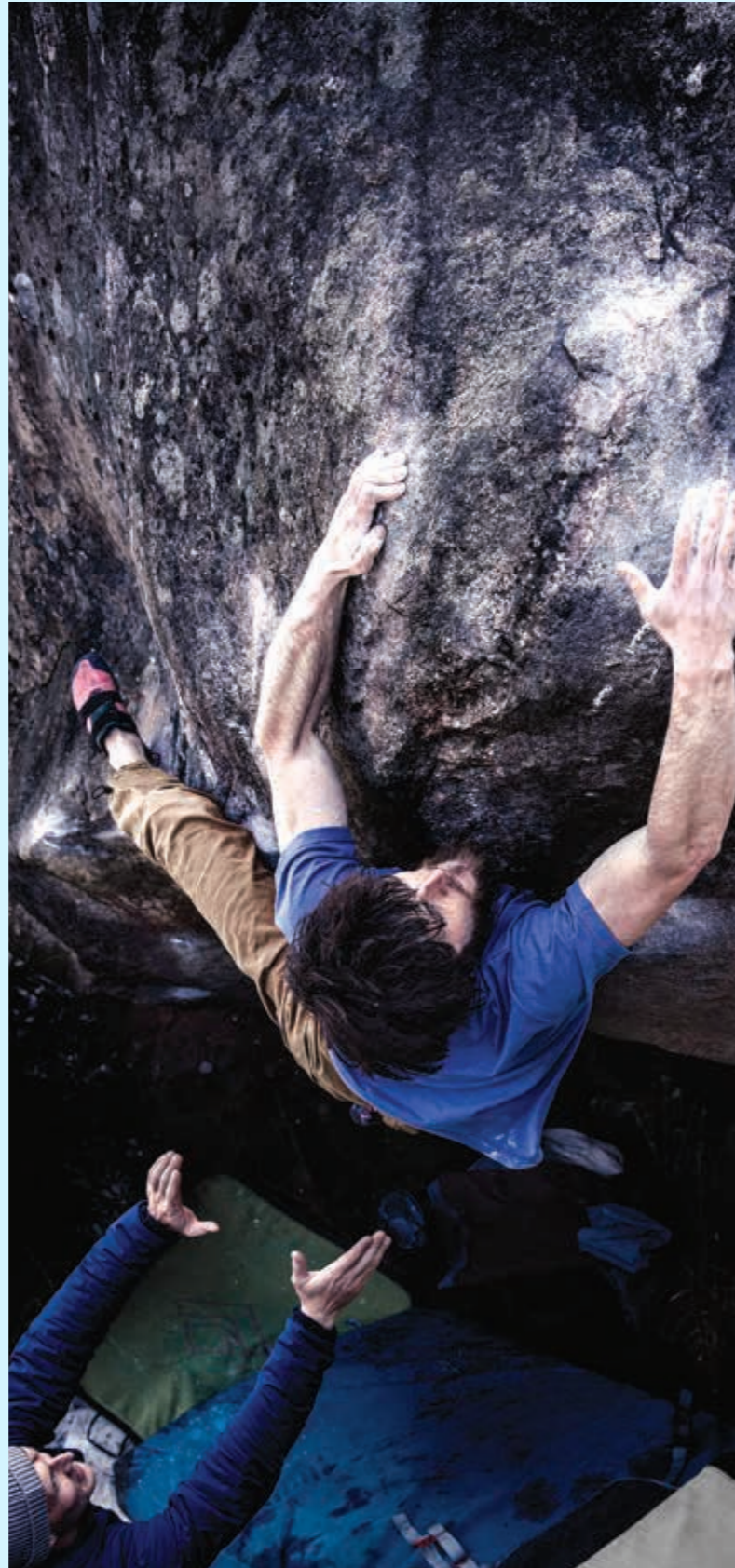
Tomi Nytorp kiipesi 11.4. Saksan Fankenjurassa Markus Bockin vuonna 2008 ensinouseman reitin Essential, 9a, kolmessa päivässä viidennellä liidillä. Reitti on Tomin kolmas greidissään.

SPOTTERI ONNITTELEE!

Tomi Nytorp Essential, Kuva Mina Nytorp

Nalle reitillä One for Sorrow, 8A, Kuva Nico Backström

Jimmy Webb flash Globalist 8B, Kuva Nico Backström

Dave Graham Sisu Masters kisassa, Kuva Nico Backström

Suomalaiset jääkiipeilyn MM-cupissa

Teksti Enni Bertling

Suomalainen kiipeily teki viime talvena uuden aluevaltauksen, kun Suomesta oli joukkue kahdessa jääkiipeilyn maailmancupin osakilpailussa, Saas-Feessa Sveitsissä ja Rabensteinissa Italiassa. Olihan se suorastaan noloa, että maasta, jossa myös on ihan oikeaa jätää, ei ole ikinä ollut osallistujia jääkiipeilyn maailmancupissa! Asiaa lähti korjaamaan allekirjoittaneen lisäksi Mira ja Tapio Alhonsuo sekä Albert Kaikkonen.

Itse aloitin jääkiipeilyn samoihin aikoihin kuin muunkin kiipeilyn eli noin 13 vuotta sitten. Eniten siinä viehätti ajatus, että ulkokautta ei tarvitsisi päättää missään vaiheessa vuotta. Putousjään kiipeäminen käy kuitenkin aika nopeasti tylsäksi, joten haasteita alkaa hakea reiteiltä joissa kiivetään hakuilla ja raudoilla jään lisäksi kalliota (miksta) tai sitten pelkkää kalliota (dry-tool). Kun oma kiipeilyni muuttui lasten saamisen myötä seikkailullisesta urheilulliseksi, heräsi kiinnostus myös kisamuotoiseen jääkiipeilyyn. Stadionin pohjoiskaarteen draikkaseinällä useampana vuonna järjestetty Hakkuhuukkailu nosti kisaintoa entisestään ja vuoden 2014 kisojen jälkeen uskaltauduin kysymään Tapsalta ja Miralta, jos heistä saisi kaveria maailmancupin kisoihin. Siellä oli asiaa pätkäilyä jo ties kuinka kauan, joten keväällä 2015 päätimme, että seuraavalla kaudella lähdetään kisaamaan.

Tähtäimessä oli Euroopan osakilpailut, jotka kisattaisiin tammikuun lopussa. Tasan puoli vuotta aiemmin, eli elokuun alussa, aloitin Kuutti Huhtikorven valmennuksessa treenaamisen tähtäimessä ainoastaan nämä jääkiipeilykisat. Vaikka Kuutilla ei ollut kokemusta jääkiipeilystä, hän otti rohkeasti haasteen vastaan. Systemaattisen treenin, tutkijan työn ja lapsiperheen arjen yhdistäminen ei aina suju ilman ongelmia, mutta kun on joustavat pomo ja aviomies sekä motivaatio korkealla, ihminen venyy yllättäviin suorituksiin. Vaikka matkalle mahtui sekä ylä- että alamäkiä, tammikuussa lähdin kisoihin ihan varmasti vahvempuna kuin ikinä.

Kilpailumuotoinen jääkiipeily poikkeaa aika paljon luonnonjään kiipeämisestä. Vaikka kisapaikalle saataisiinkin jäädytettyä kisaseinää, pelkän jään kiipeämisellä ei sen tason kiipeilijöihin saisi mitään järkeviä eroja. Aivan kuin kalliokiipeilijöille on kelvattava kisa-alustaksi muovi, jääkiipeilyn maailmancup kiivetään pääosin vanerilla ja otteilla. Siten reitintekijät pääsevät loihtimaan kisaajille ennennäkemättömät, tarpeeksi vaikeat, mutta tasapuoliset reitit.

"Systemaattisen treenin, tutkijan työn ja lapsiperheen arjen yhdistäminen ei aina suju ilman ongelmia, mutta kun on joustavat pomo ja aviomies sekä motivaatio korkealla, ihminen venyy yllättäviin suorituksiin."

Rabenstainin kisapaikka, Kuva Pauli Salminen

Enni Rabenstainissa, Kuva Pauli Salminen

Jää on kuitenkin elementtinä pyritty pitämään mukana kisoissa ja osa reitistä saatavaa olla jääseinää tai reiteille on ripustettu jäälohkareita, joita käytetään otteina sekä hakuille että raudoille. Kilpailu säännöissä on kuitenkin kohta, että jään lohkeaminen ei kelpaa tekniseksi virheeksi, eikä anna kisailijalle uutta yritystä, minkä esimerkiksi otteen pyörähtäminen tai hajoaminen tekee. Hakut saavat kisasuorituksen aikana olla vain otteilla tai jäässä, mikä muistuttaa vaikeaa miksta- tai drytool-kiipeilyä, kun taas raudat saa jääkiipeilystä tuttuun tapaan potkia kiinni mihin kohtaan vaneria tahaansa. Näin ollen kilpailumuotoinen jääkiipeily on hieman oma lajinsa ja jotain draikan ja jääkiipeilyn väliltä.

Kiipeilyllisesti hakkukiipeily poikkeaa normikiipeilystä monella tapaa. Vaikka ote olisi kuinka pieni, käsi on aina kahvassa, joten kiipeilyä voi jatkaa yllättävän pitkään vaikka maitohappo jo hiipisikin lihaksiin. Usein hakuilla pääseeikin aivan uudenlai-

siin pumpputasoihin ja voimakestävyys on suorituksissa suuressa roolissa. Koska kädet on hakkujen myötä myös puoli metriä pidemmät, on ulottuvuus aivan omaa luokkaansa. Tämän ulottuvuuden käyttäminen vaatii kuitenkin rautaista keskivartaloa ja ihan älytöntä lukkovoimaa. Kisoissa saa kyllä käyttää otteita myös käsillä ja vaikuttavimmat kisasuoritukset näinkin kiipeilijöiltä, jotka kisaavat myös esim. boulder maailmancupissa ja pystyivät hyödyntämään molempien lajien tekniikoita.

Ennen Saas-Feen kisoja kyllä jännitti! Vaikka vanhoja kisoja oli katsellut youtubesta monet kerrat, ei meillä kenelläkään oikeastaan ollut mitään hajua reittien ja kiipeilijöiden tasosta. Saas-Feen jättimäisen kisaseinän näkeminen kisoja edeltävänä päivänä veti tiimin vakavaksi. Siellä pitäisi seuravana päivänä suorittaa yleisön edessä koko maailmalle streamattuna, eikä oikeastaan ollut edes varma, pääseekö maasta irti. Tunteet vaihtelivat täydellisen nolauksen pelos-

ta uhmakkaaseen intoon. Kun oma kiipeilyvuoro lopulta koitti, jalat irtosivat maasta ja matka jatkui vielä pitkälle. Vanerin potkiminen tuntui todella oudolta ja mielessä ehti käväistä, että sitä olisi varmaan ollut hyvä harjoitella (tai edes koittaa) ennen maailmancuppiin lähtöä. Muuten kiipeily sujui hyvin, voimat löytyivät jännityksestä huolimatta käyttöön ja sain tehtyä lukkoja joilla yllätin itsenikin. Enkä ehtinyt suoritukseni aikana mennä edes kunnolla pumppuun! Lipsautin kerran jalan ja hakku liikkui otteella (näin sen myöhemmin streamilta) ja kun lähdin vetämään se napsahti irti. Olo oli kuitenkin enemmän kuin tyytyväinen. Minä kiipeämässä jääkiipeilyn maailmancupissa, aivan mahtavaa!!

Jääkiipeilyn maailmancupissa on osallistujia tavallisesti noin nelisenkymmentä naista ja 60-70 miestä. Vaihtuvuus on kuitenkin ilmeisesti aika pientä koska tuntui, että kaikki muuta kilpailijat tunsivat toisensa. Meidät otettiin ainakin naisten

"kukaan meistä ei ollut oikeastaan edes koittanut vanerin potkimista kiivetessä aikaisemmin (Siis jos sitä Paulin meille pihakoivuun ripustamaa mätää vaneria ei lasketa)"

erityksessä avosylin vastaan ja vinkkejä ja tsemppiä sateli. Kaikki tuntuivat olevan innoissaan mukaan tulleesta uudesta maasta. Ilmeisesti näytimme kuitenkin sen verran reppanoilta, että kukaan ei pitänyt meitä varsinaisena uhkana. Muilla tiimeillä oli valmentajat, huoltojoukot ja tiimivaatteet, meillä oli omakustanteiset sinivalkoiset paidat joiden hihoihin ommeltiin edellisenä iltana Suomen liput. Tiimin taso kuitenkin nousi huimasti koska Pauli Salminen lensi katsomaan Rabenstainin osakilpailua ja sai "Valmentaja" lapun kaulaansa.

Rabenstainissa naisten karsintareitin ensimmäiset 10 metriä oli jäätä. Sen jälkeen alkoi jyrkkä vaneri. Edellisten kisojen lip-sahdus mielessäni kiipesin tarkasti, mutta liian hitaasti ja aika loppui kesken. Harmitti todella paljon pudottautua reitiltä kun voimaa olisi ollut vielä vaikka kuinka. Muilta kisaajilta kuulin, että koska Etelä-Korea ajaa jääkiipeilyä Olympialajiksi, kiipeilyaikoja on systemaattisesti lyhennetty. Näin kiipeilijät oppisivat kiipeämään nopeammin ja laji olisi katsojastävällisempi. Ainakaan Rabenstainissa tämä ei kyllä onnistunut, koska aika moni kovempikin nainen vihellettiin alas reitiltä, mikä ei ollut kovin näyttävää.

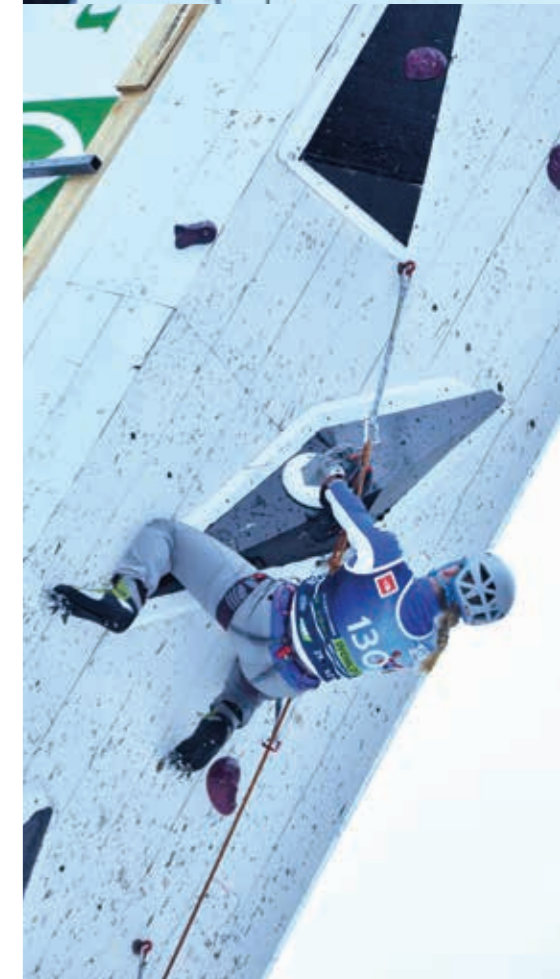
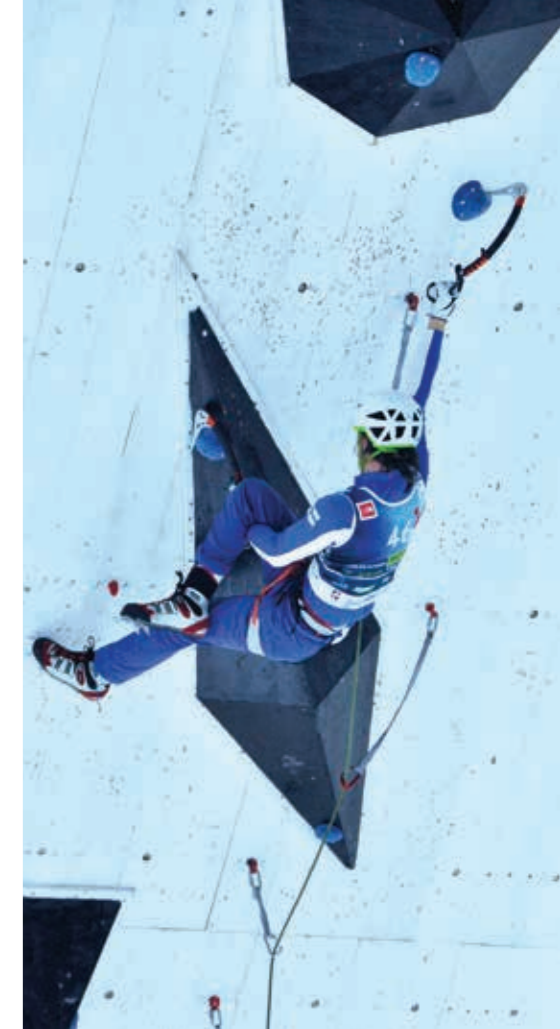
Kokonaisuutena Suomen tiimi pärjäsi molemmissa kisoissa aivan loistavasti. Siihen nähden että olimme ensikertalaisia ja kukaan meistä ei ollut oikeastaan edes koittanut vanerin potkimista kiivetessä aikaisemmin (Siis jos sitä Paulin meille pihakoivuun ripustamaa mätää vaneria ei lasketa), kaikki kiipesivät hyvin. Ennen reissuun lähtöä mietin, että kisojen jälkeen olen joko sitä mieltä että ei enää ikinä tai sitten innostun lisää. No arvatkaapa miten kävi? Elokuussa alkaa taas treenit ja ensi vuonna kierretään koko cup.

vas. ylä: Tapsa Rabenstainissa, Kuva Pauli Salminen

vas. ala: Rabenstainissa, Kuva Pauli Salminen

oik. ylä: Saas-Feen kisaseinä ennen kisoja. Otteet vielä peitettynä, Kuva Enni Bertling

oik. ala: Team Finland, Kuva Pauli Salminen

NALKKILA

- REHELLISTÄ

SLÄBIÄ

"Zeniläistä
kalliomietiskelyä
hienoimmillaan."

JARI Jari Koski ja "Ota mut"-reitin ensimmäinen liidiytyminen,
Kuva Valtteri Pulkkinen

Liina Honkapäästä kiinnostaa First Past the Post,
Kuva Valtteri Honkapää

Eetu Lappeteläinen tähyttää Pieniä Askelia,
Kuva Valtteri Honkapää

Aino Aropaltio reitillä Bensaa Suonissa,
Kuva Valtteri Honkapää

Valtteri Honkapää puolimatassa Smooth Operatoria,
Kuva Eetu Lappeteläinen

Kiipeilyä ilman otteita?

teksti Valtteri Honkapää

Kiipeilyä ilman otteita? Ei ehkä kokonaan, mutta Askolassa sijaitseva Nalkkilan kallio tarjoaa kenties eteläisen Suomen hienoimman positiivisen kitkakiipeilyelämyksen minimalistisilla otteilla. Pääkaupunkiseudulta käsin operoidessa ajoaikaa tulee reilu tunti ja perillä moni kiipeilijä kokee mieluisan yllätyksen, sillä lähestyminen on lyhyt tai oikeastaan sitä ei ole ollenkaan. Kallio nimittäin sijaitsee vanhan sorakuopan laidalla ja halutessaan auton voi jättää siitä vain muutaman metrin päähän. Parkkeeraaminen Nalkkilassa poikkeaa monesta muusta Etelä-Suomen kiipeilykallioista siinäkin mielessä, että tilaa riittää ja haluamansa paikan voi kukin valita vapaasti. Parkkipaikan koko lähenteleekin Vantaan Ikean vastaavaa, mikä on jokseenkin ennenkuulumatonta kiipeilykallioista puhuttaessa. Lisäksi kallion hyvänä puoleena on avonainen, tuulinen ja todella kuiva maas-

to, mikä pitää hyttysen poissa ja reitit kuivina alku- ja loppukaudesta. Erityisen aurinkoisena ja kuumana aikana kallio saattaa olla turhan lämmin, mutta tilannetta helpottaa, että aurinko kiertyy noin 18.00 eteenpäin kallion taakse ja suora auringonpaiste poistuu. Kalliolla pätevät normaalit säännöt: avotulenteko ja roskaaminen on kiellettyä ja hyvä käyttäytyminen sallittua.

Kalliolla on 19 reittiä vaikeusasteiltaan 4 ja 7b välillä, joten kiivettävää löytyy melko laajalla skaalalla. Suurin osa reiteistä on pultattu ja varustettu ankkurein mutta löytyy myös joitain luonnollisilla varmistettavia halkeamalinjoja, joista ainakin Halkeamarotta (6) on hienoudestaan huolimatta useimpien mielestä hieman jännittävä varmistettava. Sporttilinjoista klassikkoainesta omaavat vähintäänkin kallion korkeimmalla kohdalla sijaitsevat Smooth Operator (7a), Nakupetteri (7a+) ja Ota Mut (7b). Hieman helpompaa, mutta myös todella hienoa släbikiipeilyä tarjoaa Pieniä Askelia (6a+), eikä kiipeämättä kannata jättää myöskään

kallion vasemmasta laidasta löytyviä Halibatsuippaa (7a) ja Possu Ei Pidä (6b+), joista etenkin jälkimmäinen on Nalkkilan oloissa raikkaan erilainen sisältäen otteita. Oikeastaan kallion kaikki sporttireitit ovat varmuudella kiipeämisen arvoisia.

Släbikiipeilystä pitävälle Nalkkilan kallio on ehdottomasti vierailun tai monissa tapauksissa useammankin vierailun arvoisen. Toisaalta vaikka et pitäisikään släbikiipeilyä kannattaisiko kuitenkin antaa kitkakiipeilylle mahdollisuus? Ainakin kaltaiselleni sisäkiipeilyllä kyllästetylle kataboulderoinnin ystävälle saattaa tulla yllätyksenä, että tekniikkaa ei Nalkkilassa onnistukaan kompensoida voimalla vaan loiva kallio pakottaa keskittymään enemmän reitinlukemiseen ja jalkatekniikkaan kuin yhdenkäden leuanvetoon. Eihän monipuolisesta harjoittelusta useinkaan haittaa ole ja sehän saattaa jopa johtaa kehitykseen kiipeilijänä. Ajo-ohje ja topo kokonaisuudessaan löytyy 27crags.com sivustolta.

Nalkkila fiiliksiä

– by Jari Koski

Ensimmäisen kerran törmäsin Nalkkilan släbikallioon jo kymmenisen vuotta sitten, vuokratessani kesällä lomamökin Askolan seudulta ja etsiessäni mahdollisia kiipeilykallioita vanhan liiton tyyliin kartta ja kompassi kädessä. Silloinen yhteydenotto maanomistajaan ei tuottanut toivottua tulosta – omistaja oli iso kansainvälinen kiinteistöfirma, ja puhuin puhelimesta yrityksen Saksan konttorissa vastanneen lakimiehen kanssa. "Hello, you know the Nalkkila cliff in Finland?". Toisessa päässä syvä hiljaisuus :)

Kävin kuitenkin vuosien varrella muutamia kertoja paikalla fiilistelemässä ja kiipeämässä itsekseni yläköydellä ja itsevarmistavalla tulevia reittilinjoja. Aikanaan Porvoon jäsenseuran puhis Valtteri otti mi-

nuun yhteyttä kallion tiimoilta, kun maanomistajakin oli jo ehtinyt vaihtua pariinkin kertaan. Paikallisseuran edustajat kävivät tapaamassa maanomistajaa, ja nythän pulttaus- ja kiipeilyluvut helteisivät!

Kallion kiipeilyn suunnittelu ja pulttaus alkoikin heti 2013 loppukesällä lähinnä Valtterin ja minun toimesta, myöhemmin Porvooolaisen SKIL jäsenseuran "Team Panic":n jatkaessa työtä. Haasteena "otteetomalla" kalliolla oli varmistaa että reitit ovat itsenäisiä, ja kiivetään mahdollisimman hienoja ja luonteikkaita linjoja. Kalliolla kun pystyy kiipeämään melkein mistä kohtaa vain ylös. Tällä hetkellä kallio on valmis, uusia reittejä ei vanhojen väliin enää mahdu.

Reittien greidauksesta totesimme heti alkuun, että koska kiipeily on niin omanlaistaan, pyrimme vain laittamaan vaikeusasteet oman kokemuksemme valossa keske-

nään vertailukelpoisiksi. Aika ja muut kiipeilijät saavat sitten asettaa greidit omille paikoilleen.

Nalkkilan Släbi tarjoaa mielestäni aivan maailmanluokan släbikiipeilyä! Jokainen reitti on kiipeämisen arvoinen, mutta hienoimmat taitavat olla ne vähän haastavimmat: "Ota mut", "Nakupetteri", "Smooth Operator", "Halibatsuippa". Erityismaininnan ansaitsee harvoin toistettu ja kallion pisin reitti, poikkeuksellinen "Mari" 7a+ - tämä oli ensimmäinen linja, jonka hahmotin kalliosta kun kurvasin ensikertaa kallion edustan hiikkakentälle. Kuitenkin se oli viimeinen pulttaamani ja kiipeämäni reitti Nalkkilassa.

Tämä on kallio, jonne tullaan kesä kesältä palaamaan yhä uudelleen, ja nauttimaan siitä tunteesta, kun pieninkin painonsiirto saa tossunpohjan liukumaan. Zeniläistä kalliomietiskelyä hienoimmillaan.

Oulu jääkiipeily-open -reportaasi 12.3.2016

Teksti Mika Narinen

Oulun kiipeilyseura -91 järjesti jääkiipeilyn avoimet nopeuskilpailut jääkiipeilytornillaan maaliskuun puolivälissä. Kisat olivat samalla kenraali-harjoitus vuodelle 2017 suunnitteilla oleville SM-kisoille. Jääkiipeilyn SM-kisat järjestettiin Oulussa viimeksi vuonna 2004, ja tätä aikaisemmin kisoja on järjestetty vuosina 2001 ja 2002.

13.3.2016

Klo 5:10, sunnuntaiaamu. Hiippailen portaita pitkin kämpille B-finaalin jatkojen jatkoilta: kaivan avaimia taskusta ja mietin, että olipahan pitkä vuorokausi, ja että oikeastaan koko viikko on ollut yhtä säpinää ja säntäilyä. Samalla myös hyvin ylpeä tunne valtaa mielen siitä, että kisat menivät hyvin!

12.3.2016

Herään kisapäivän aamuna kello seitsemän ja normiaamutoimia suorittaessani mietin, että mitähän oleellista sitä on unoh-tanut? Yhdeksän aikaan pitäisi hakea keskustasta Antti toimitsijaksi ja Alppilasta Noora kilpailijaksi kyytiin. Tornillakin on vielä kohtuudella tekemistä ennen kuin kisat voivat toden teolla alkaa.

Olemme kyytiläisteni kanssa kisapaikalla ennen puolta kymmentä. Onneksi aikaisempi iskuryhmä on jo täydessä tohinassa maalamassa kisareittejä ja pudottelemassa jääpuikkoja. Heittelemme toisillemme iloisia herjoja ja samalla kyselen, että missä mennään ja mitä pitäisi ruveta tekemään. Ensimmäiseksi täytyisi kuulemma kopista viedä työkaluja ja muita vehkeitä autoihin, jotta kilpailijat ja toimitsijat sopisivat siellä paremmin olemaan. Palatessani autolta huomaan, että eräs toimitsija makaa maassa, toinen peittelee maassa makaavaa vilteillä ja pressuilla ja kolmas soittaa jonnekin. Mitä ihmettä on tapahtunut?

Tapio Alhonsuo finaalireitillä, Kuva Marko Kerola

Pudonnut toimitsija makaa maassa. Onneksi jääkisojen työryhmään kuuluu koulutettua pelastushenkilökuntaa, joten ensi-apu ja avun hälyttäminen paikalle menevät mallikkaasti. Kun lapioidemme jäämurskaa pois ensihoitajien tieltä, ensimmäiset kilpailijat saapuvat paikalle. Heidän ilmeensä ovat kysyviä ja ihmetteleviä, ja toimitsijoiden tekemisen riemu on kadonnut. Ambulanssit tulevat nopeasti paikalle hoitamaan potilasta. Onneksi pudonnut puhuu ja pystyy liikuttamaan jäseniä, ja lopuksi paikalle saapunut lääkäri näyttää peukkua ja potilas lähtee ambulanssilla eteenpäin. Onnettomuuden syykin selviää: työhön oli epähuomiossa ja kiireen keskellä valittu ”ohjausköysi”, joka oli liian lyhyt yläköydeksi jäätornille. Köyteen ei myöskään ollut tehty solmua toiseen päähän. Tässä onkin jälleen kerran hyvä muistutus siitä, että köyden vaapaaseen päähän kannattaa tehdä solmu aina kun on pienikin epäily köyden pituuden riittävydestä! Pudonneella toimitsijalla todettiin hyväasentoinen selkänikaman murtuma, jonka odotetaan paranevan hyvin, joten onnettomuudesta selvitettiin lähes säikähdyksellä.

Ambulanssien lähdettyä yritämme kääntää ajatukset taas kisoihin ja jatkaa kisavalmisteluja, mutta käynnistysvaikeuksia on selkeästi nähtävissä. Vähitellen homma kuitenkin lähtee rullaamaan ja vitsitkin alkavat lentelemään, ja porukka alkaa olla taas kisafiiliksissä.

Kilpailijat, Kuva Marko Kerola

Noora Pekkala lähdössä karsintareitille, Kuva Marko Kerola

Virittelen yläköyden toisen karsintareitin toppiin. Olen merkinnyt reitin spraymaalilla myöhään edellisenä iltana. Alas palatessani rupean juttelemaan paikalle saapuneille kilpailijoille Paulille ja Ennille. Heidän kasvot ovat tutut ja arvaillemme, missä ihmeessä olemme nähneet? Ehkä Tampereen boulder-kisoissa tai Vaasan Boulderfesteillä, vaiko sittenkin jollakin Suomen kalliolla? Enni kertoo iloisesti, että he mielellään käyvät kisoissa ja tapahtumissa aina kun niitä järjestetään. On todella hienoa, että pitkä matka ei ole este!

Kilpailijoita alkaa valua paikan päälle enemmänkin. Alhonsuot ja Jaana Rovaniemeltä, ja myös paikalliset sankarit ilmestyvät tornille hakkujen kolinan saattelemina. Pian kisapaikan täyttää iloinen jutustelu, jäärautojen narske ja halkeavan jään helinä hakkujen osuessa jäähän. Kisailijat testaavat jäätä, arvioivat hakkujen teriä ja mittailevat karsintareittejä. Lähdän tuomariston pala-veriin ja sovimme vielä viime hetkillä kilpailun erityisohjeita ja säännöistä. Tämän jälkeen kisaisäntä Tuomo Pesonen aloittaa tunnelman nostamisen PA-laitteiden välityksellä. Aluksi kisaisäntä kertoo kisailijoille ja yleisölle säännöt, ja sitten kisa voi todenteolla alkaa. Paikalla on myös DJ Andy F biiteineen kisatunnelman takaajana.

Kilpailun karsinnat käydään kahdella karsintareitillä ja kolmella suorituksella. Ensin kilpailijat kiipeävät molemmat reitit kerran, ja kolmas suoritus on jommankumman karsintareitin ajan parantaminen. Tulos muodostuu molempien karsintareittien yh-

teisajasta, jossa kolmannen suorituksen reitistä valitaan parempi aika. Kuusi nopeinta pääsee finaaliin.

Karsinnat alkavat ja olen Juhan kanssa tuomarina ja ajanottajana karsintareitillä numero yksi. Oululaiset pääsevät aloittamaan kisat. Kisan ensinousun tekee Juho Risku. Seuraavaksi vuorossa on jääkiipeilyveteraani Mika Seppänen, joka lienee ollut Oulun jääkiipeilykisoissa mukana jo vuonna 2001. Kolmannen suorituksen tekee Enni Bertling. Yksi kisojen ehdottomista ennakkosuosikeista Tapio Alhonsuo täryyttää ykkösreitille kovan pohja-ajan 1.08,25. Pauli Salminen, toinen kisan ennakkosuosikeis-

ta, jää vain alle sekunnin päähän Tapion ajasta. Myös Mira Alhonsuo paukuttaa taululle huippuajan 1.30,82. Alusta asti tuli selväksi, että kilpailijoiden välille tulee muodostumaan suuriakin eroja!

Karsintareitillä kaksi aloittaa Oulun oma poika Ismo Käsmä, joka on ensimmäistä kertaa jääkiipeilykisoissa. Pauli kiipeää seuraavana ja hän tekee reitille pohja-ajan 0.56,38. Kolmantena kiipeilijänä toisella karsintareitillä on Mira. Toiseksi parhaan ajan, 1.00,63, reitille tekee Tapsa. Kun pakolliset reitit on kiivetty, kilpailijat saavat itse päättää kumman reitin aikaa he yrittävät parantaa kolmannella yrityksellään.

Talvinen Oulu kisapaikkana, Kuva Marko Kerola

Hurjimmat vedot kolmannella kierroksella nähdään Paulin ja Tapsan kiivetessä kaksoireittiä. Pauli parantaa omaa aikaansa yli 30 sekuntia, ja Tapionkin aika paranee lähes saman verran. Meno on kuin hämähäkkimiehiä katselisi! Tässä vaiheessa alkaa näyttää selvältä, että kulta- ja hopeasijat saattavat olla kahden miehen kauppaa.

Finaalireitin hänkkiin pitää vielä tehdä viime hetken säätöjä väliajalla ennen finaalia. Veli-Matti ja minä menemme toppiin tekemään viimeistelyt. Veli-Matti rajaa punaisella maalilla reittiä eliminoidakseen lankun yläreunat, minkä jälkeen hän tekee muutaman testihyppyn yläankkuria vasten. Minä tarkistan hyppyjen aikana, ettei kisoja varten tehdyssä kattorakenteessa tapahdu ylimääräistä liikettä tai taipumista. Kaikki näyttää todella solidilta, joten aloitamme finaalin. Itse toimin toppituomarina ja jään seuraamaan finaalia tornin huipulle.

Finaali aloitetaan käänteisessä järjestyksessä, eli karsinnan nopein kiipeää finaalin viimeisenä. Finalistit myöskään eivät saa nähdä toistensa suoritusta. Karanteenipaikkana toimii tornin lämmin helmi, eli työmaakoppi.

Finaalin aloittaa Juho, joka pääsee hänkille asti. Sitten alkavat ongelmat. Väärän käden hakku ensimmäiselle otteelle muuttaa seuraavan muuvin todella raskaaksi, mistä seuraa väistämätön putoaminen.

Seuraavana vuorossa on Seppänen, joka myös kiipeää helposti hänkille asti. Siellä tapahtuu rajarikko. Seppänen yrittää kuitenkin topittamista ilman virallista tulosta, ja hetken näyttää siltä, että veteraanimme onnistuu. Jalkojen irtoaminen katon otteelta kuitenkin tiputtaa viime hetkellä Seppäsen reitiltä pää edellä alas vauhdikkaan voltin siivittämänä. Suoritukselta olisi saanut tuomaristolta täydet tyyli pisteet, mikäli niitä olisi jaettu!

Seuraavaksi ovat vuorossa finaaliin edenneet naiset, jotka varsin mallikkaasti topaavat koko reitin. Enni ja Mira käyttävät hakkujaan rohkeasti ja tyyllillä, mistä kisaisäntä ja moottoriturpa Pesonenkin on erityisen mielissään.

Mika Seppänen ja karsintareitti 2, Kuva Marko Kerola

Enni Bertling finaalireitillä, Kuva Marko Kerola

Mika Seppänen finaalireitillä, Kuva Marko Kerola

Viidentenä kiipeilijänä on Tapsa, joka varsin helposti paukuttaa itsensä toppiin. Hän jättää jopa käyttämättä toisen hakkuotteen ja päättää viimeisen muuvinsa perinteisen figure fouriin. Jos Tapsalla on lähtösyke 65, niin topissa se tuskin on nousu juuri yli 80:n.

Viimeisenä kiipeilijänä on Pauli, joka lähtee tyyliin uskollisesti kovalla vauhdilla. Muutaman metrin jälkeen yläköysi tarttuu radan vieressä oleviin jääpuikkoihin ja hänen täytyy hieman ohjata köyttä, mikä ilmeisesti häiritsee intensiivistä keskittymistä niin, että syntyy rajarikko. Pauli kuitenkin jatkaa topitusyritystä edelleen kovalla vauhdilla, kunnes yllättäen jää pettää hakun alta ja hän tippuu köyteen. Harmin paikka! Olisi ollut hienoa nähdä myös Paulin topitus. Tällaista dramatiikkaa kiipeily on parhaimmillaan!

Palkintojenjakotilaisuudessa säteilee onnellinen Team Alhonsuo, joka nappaa kaksoisvoiton. Kolmanneksi sijoittuu Enni Bertling. Kaikki osallistujat saavat palkinnon, ja taisipa joku palkinto jäädä ylitsekin. Kisoissa oli yleisöä noin 30. Kilpailu jatkuu perinteisen B-finaalin merkeissä Oulun kiipeilykeskuksen saunatiloissa, ja sielläkin paikalla on DJ pitämässä tunnelmaa yllä.

Tulokset 12.3.2016, Oulu jääkiipeily-öpen:

KILPAILIJAJ	Karsintareitti 1	Karsintareitti 2	Karsintareitti 3	Finaalireitti	Lopullinen sijoitus
Tapio Alhonsuo	1.08,25	1.00,63	2: 0.32,06	1.38,00	1
Mira Alhonsuo	1.30,82	1.26,88	1: 1.07,53	2.05,00	2
Enni Bertling	2.04,62	1.56,22	1: 1.41,21	3.26,00	3
Juho Risku	3.35,69	1.56,69	1: 2.25,34	hylkäys	4
Mika Seppänen	2.38,72	1.42,40	1: hylkäys	hylkäys	5
Pauli Salminen	1.09,06	0.56,38	2: 0.25,69	hylkäys	6
Jaana Ylipelto	2.40,90	3.14,40	2: 2.01,67		7
Ismo Käsmä	3.39,57	3.30,88	2: 2.20,63		8
Noora Pekkala	hylkäys	4.48,81	1: 4.05,10		9
Heidi Pienipaavola	5.49,56	5.09,63	2: 4.20,85		10

Pauli Salminen finaalireitillä, Kuva Mika Narinen

Pieni intro sporttikiipeilyyn Perussa

Los Olivos

Kirjoittanut: Emmi Rautkylä ja
Johanna Kellock

Kuvat: Johanna Kellock ja Emmi Rautkylä

Tehdessämme helmi-huhtikuussa kaksi kuukautta vapaaehtoistöitä Liman esikaupunkialueella meille tarjoutui oiva tilaisuus tutustua Perun kiipeilykeneen. Ensitöiksemme marssimme Pirqa-kiipeilykeskukseen Liman Mirafloresiin ja hankkiuduimme mukaan paikallisten pääsiisereissulle. Opimme pian, että sporttikiipeily on Perussa vielä suhteellisen uutta. Innokkaimmat kiikkujat hakeutuivat kallioille 80-luvulla, mutta suurin osa reiteistä on putsattu ja pultattu vasta 2000-luvulla. Kivi on graniittia tai muuta vulkaanista kiveä.

Tämä kirjoitus toimikoon pienenä introna kiipeilymahdollisuuksiin Perussa. Esittelemme kuusi aluetta, johon pääsimme itse tutustumaan. Muista kiipeilykallioista saa enemmän tietoa toposperu.com -sivustolta sekä paikallisilta kiipeilijöiltä. 27crags.com on vielä varsin lapsenkengissä Perun suhteen, joten olisikin hienoa, jos paikoilla käyneet jakaisivat tietonsa kaikkien käyttöön. Päivitimme parhaamme mukaan 27crags.comiin access- ja reitti-infoa, ja vinkkasim-

me perulaisia kiipeilykavereitamme tekemään samoin. Siis tervemenoa Peruun hypistelemään kiviä!

Useat paikalliset agentuurit vuokraavat kiipeily- ja leirintävarusteita, joten mukaan Suomesta et välttämättä tarvitse omaa pädiä, köyttä tai edes makuupussia. Välipäivinä nahkoja palautellessa suosittelemme tutustumaan muihin upeisiin aktiviteetteihin, kuten koskenlaskuun, maastopyöräilyyn vuorilla ja tietysti hienoihin haikimahdollisuuksiin. Kaikkia edellä mainittuja löytyy esimerkiksi Huarazin ja Cuscon ympäristöissä runsaasti ja vieläpä varsin kohtuuhintaan.

Kiipeilyalue: **Canchacalla**

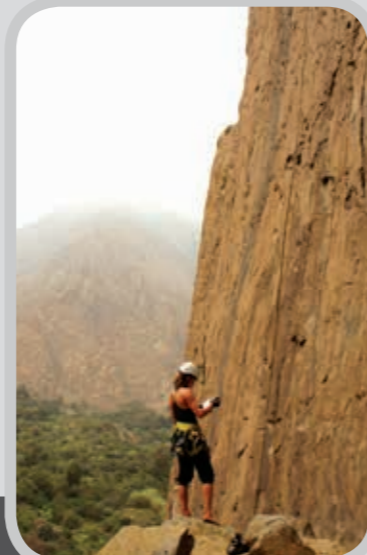
Lähin kaupunki: Chosica, 2 h Limasta itään

Access: Ota Liman keskustasta combi Chosicaan (hinta noin 5 solia. 1 € = 3,5 sol). Parque Echenique -puiston laidalla hyppää combiin, joka vie suuntaan Cumbe o Lanca (noin 2 solia). Jää pois Puruhuayn futiskentän luona ("la canchita de Puruhuay"), ja näet La Quinta -sektorin. Kentän oikealla puolella olevaa polkua seuraamalla löydät pian sillan, jonka ylittämällä pääset kiipeilysektoreille.

Majoitus: Chosicasta löydät useita hostelleja hintaluokasta 70 sol/2hh.

Kenelle sopii: Jollet kerkii pidemmälle Limasta, tämä on hyvä vaihtoehto. Alueella on runsaasti sporttia, jonkun verran trädia ja myös muutama boulderkivi. Varaudu tekniseen hiipimiseen vertikaalilla seinällä.

Mistä topo: toposperu.com

Canchacalla

Kiipeilyalue: **Las Viñas**

Lähin kaupunki: Lima,
La Molinan kaupunginosa

Access: Hankkiudu La Molinan kaupunginosaan ja ota taksi eteläkärkeen Parque de Ecológicoon (alle 10 sol). Näet suurimman osan sektoreista ylhäällä vuoren rinteellä. Kävele hiekkavuorta ylös mahdollisimman paljon olemassa olevia polkuja hyödyntäen. Lähestyminen vie noin tunnin.

Majoitus: La Molinan majoitusvaihtoehdot vaikuttivat sen verran epäilyttäviltä, että suosittelemme majoittumista muiden turistien tapaan esimerkiksi Barrancoon tai Mirafloresiin (hinta noin 100 sol/2hh).

Kenelle sopii: Jos pidät matalista släbeistä ja kiipeilystä suorassa auringonpaisteessa, tämä paikka on sinulle. Maasto on erittäin kuivaa ja karua, joten luonnon vuoksi ei kannata vaivautua.

Mistä topo: toposperu.com

Las Viñas

Kiipeilyalue: **Los Olivos**

Lähin kaupunki: Huaraz, 8 h Limasta pohjoiseen

Access: Ota päivä- tai yöbussi Limasta Huaraziin. Väliä liikennöiviä yrityksiä on runsaasti, sillä Huaraz on syystäkin hyvin suosittu haikki- ja kiipeilykohde (hinta 50 sol/suunta esim. Cruz del Surilla). Los Olivoksen kiipeilyalue on keskustan välittömässä läheisyydessä kukkulalla stadionin takana. Voit ottaa muutamalla solilla taksin viereiselle kukkulalle ja hypellä pienen joen yli suoraan kallioille tai kävellä asuinalueen läpi ja seurata korkeuskäyrää pitkin kulkevaa lehmipolkua ensimmäiselle sektorille. Varo aggressiivisia koiria asuinalueella!

Majoitus: Huarazista löytyy runsaasti hostelleja ja hotelleja kaikissa hintatasoissa.

Kenelle sopii: Alue on erityisesti köysikiipeilijöiden suosiossa, joskin hieman etäämmältä löytyy myös muutama topoon päätyvä boulderikin. Köysireittitarjonta sisältää eritasoisia, laadukkaasti pultattuja linjoja positiivisesta negatiiviseen profiiliin. Hyvää treeniä kaipaaville suosittelemme yli 100m pitkää boulder-traversea ylärinteellä. Se tarjoaa myös huikeat auringonnousunäkymät yli Huarazin laakson aina ympäröiville lumihuippuisille vuorille asti.

Mistä topo: Huaraz-topokirja. Ostettavissa Perun kiipeilykaupoista tai lainattavissa paikan päältä Huarazista esim. Galaxia Expeditions -palveluntarjoajalta.

Los Olivos

Kiipeilyalue: **Huarazin itäpuoli**,
esim. Huanchac, Huacrajirca, El Pinar

Lähin kaupunki: Huaraz, 8 h Limasta pohjoiseen

Access: Kymmenkunta tasokasta boulderalueita sijaitsee Huarazin itäpuolella. Jokaiselle on omat yksityiskohtaiset lähestymisohjeensa. Esim. Huacrajircaan tai Huanchaciin pääsee 10 minuutissa combilla yhdellä solilla. Taksi Huarazin keskustasta maksaa noin 6 solia.

Majoitus: Huarazin keskustan hostelleissa.

Kenelle sopii: Vaikka topossa suurin osa reiteistä onkin nimeämättä, alueella on runsaasti hyviä putsattuja linjoja. Osa boulderalueista sopii aloittelijoillekin, toisilla greidit alkavat seiskalla tai kasilla. Maailman huiput käyvät Huarazissa tekemässä ensinousuja.

Mistä topo: Huaraz-topokirja, ks. edellinen.

Huacrajirca

Kiipeilyalue: **Hatun Machay**

Lähin kaupunki: Huaraz, 8 h Limasta pohjoiseen

Access: Hankkiudu ensin Huaraziin. Huarazista ota muutamalla solilla colectivo-minibussi Catac-kylään (noin 45 min) ja neuvottele sieltä taksikyyti ylös vuorille Hatun Machaylle. Sopiva hinta tunnin taksimatkasta huonokuntoista vuoristohiekkatietä on noin 40 solia. Taivaalliset kalliot avautuvat edessäsi saapuessasi perille. Hatun Machaylla kannattaa viipyä useampi päivä, koska se on paikkana todella upea ja matkaan menee useampi tunti.

Majoitus: Vuoren päällä on refugio, jossa on sänkyjä noin 30 henkilölle hintaan 20 sol/yö. Kiipeilyseurain aikana (touko-syyskuu) sänkypaikka kannattaa varata etukäteen. Refugion yhteystiedot ja muutenkin kattava infopaketti löytyy osoitteesta www.hatunmachay.com. Pihalle voi pystyttää myös teltan.

Kenelle sopii: Hatun Machayssa on kiivettävää viikoiksi, jopa kuukausiksi. Se tarjoaa huikeat puitteet niin köysittelyyn, boulderointiin kuin muuhun ulkoilmafiilistelyyn. Koska Hatun Machay sijaitsee korkealla vuoristossa (noin 4300 m) sää on läpi vuoden viileä. Kesäkuukausina taivas on kirkas, ja yöt kylmiä. Sesongin ulkopuolella lämpötila on läpi vuorokauden hieman korkeampi, mutta päivittäiset sateet ovat todennäköisempiä. Vaikka sade yllättäisikin, refugioissa on aina lämmin tunnelma. Hatun Machay on kokemuksena sen verran vaikuttava, että uskallamme väittää sen sopivan kaikille kiipeilijöille.

Mistä topo: toposta on netistä ladattava pdf-versio, joka löytyy printtinä myös refugiosta. Huom! Pdf-topoa päivitetään jatkuvasti, joten varmista, että käytössäsi on riittävän uusi versio.

Hatun Machay

Hatun Machay

VAASA BOULDERFEST 2016

Teksti Maria Hautaviita ja Johannes Sumuvuori

Kuvat Maria Hautaviita

Vaasan Runsor, joka Ronimisministeriö-milaisia mukaillen "voisi olla yhtä kuuluisa kuin Fontainebleau, jos se vain olisi paljon kuuluisampi", pisti vappuviikonloppuna parastaan niin sään että kiipeilynkin puolesta. Vanhassa Vaasassa, Korsholmanmetsikössä, oli käynnissä Vaasa Boulderfest 2016, ja boulderijia oli saapunut paikalle sankoin joukoin ulkomailta saakka.

Tapahtuma järjestettiin ensimmäisen kerran vuonna 2015, ja se nousi kertarykäyksellä Suomen suurimmaksi ulkokiipeilytapahtumaksi. Tuolloin tapahtumaan osallistui noin 200-250 boulderijaa. Tänä vuonna Hautuumaalla kävi vielä kovempi kuhina, sillä pelkästään rekisteröityneitä osallistujia oli 310. Arvioiden mukaan kiipeilijöitä Vaasan metsiköissä vappuviikonloppuna oli noin 350.

Yleisön suosikkisektoreihin kuuluvilla Uberhänkällä ja Korkeajännityksellä sai kiipeämisvuoroaan odotella tovin, sillä kiipeilijöitä oli per sektori enemmän kuin yleensä koko Vaasassa yhteensä. Rauhallisempaa menoa arvostavista osa suuntasikin hiljaisemmille sektoreille ja alueille harjojen kanssa. Esimerkiksi Pasi Sjöman kävi Mikroautoradalla uusimassa ja topoon piirtämässä Juha Ollin pari vuotta sitten nouseman hienon 7B-linjan, joka nyt löytyy nimellä Kädellinen tonnikala. Silversurfer 7C ja Viagran mahti 7B+ itäisen Runsorin kuteissa saivat taas monta nousua.

Itse Hautuumaalla ruuhkasta huolimatta nauru, puheensorina, pädien tömähäly ja

Vas. ylä: Acrojooga workshop

Kesk. ylä: Lasten Boulderfest

Oik. ylä: Koko perhe mukana

Alimpana: "Mullekin tuollaiset haukarit!"

eväspussien rapina yhdistyivät taputuksiin ja voitonhuudahduksiin. Esimerkiksi Tuomo Vainio tikkasi staattisella betalla Kuumalinjan 7C+. Krimppivoiman puutteesta ei miestä ainakaan voi syyttää. Uusia nousijoita saivat myös klassikot Sauerkraut 7C, Happikato 7C ja klassikosta entistä upeamman tehnyt Jukka Törmän avaama Korkeajännitys special edition 7B+. Veenus 7B, eli reitti, "jota kukaan ei koskaan kiipeä", sai ainakin 21 uutta nousua. Ai niin, ja Lard Bard 7A:n on nyt noussut yli 190 ihmistä. Että tuota selvä.

Näiden lisäksi Hautuumaalle avattiin taas uusiakin reittejä, vaikkei samanlaisiin ensinousubileisiin kuin 2015 tänä vuonna päästyäkään. Kiviä on kyllä jäljellä esimerkiksi Obeliski-sektorin ympärillä, mutta niin komeilla ilmoilla ei ole ihme, että klassikoiden kitkat veivät huomion. Kannattaa kui-

tenkin tsekata esimerkiksi Carl Wendelin avaama manttelireitti Team Ylvis 6A+.

Muumilimsaioikeuksiakin ansaittiin viikonloppun aikana useita, sillä tänä vuonna mukana oli myös ilahduttava määrä toista kiipeilijäskupolvea. Oikeiden otteiden löytäminen oli välillä jännittävää ja pelottavaakin, mutta niin vain yksi lapsi toisensa jälkeen kiipesi lohkarin päälle. Toivottavasti junnujen avaamat reititkin pääsevät topoihin.

Boulderointikilpailu, jonka vakavuustason jokainen osallistuja sai itse määritellä, toi mukanaan uuden vihreän circuitin championin - voittaja veti koko kierroksen ajassa 6 tuntia 10 minuuttia. Onnea Joni Kallio! Jos uskot pystyväsi liittämään ajan, circuit listat löytyvät nyt High Sport Ry:n

Cerro de Pasco

Cerro de Pasco

Kiipeilyalue: **Huayllay** (Bosque de Piedras)

Lähin kaupunki: Cerro de Pasco, 7 h Limasta koilliseen

Access: Ota päivä- tai yöbussi Limasta Cerro de Pascoon (hinta 60 sol/suunta esim. Ecosemillä). Jatka taksilla vajaa tunti Canchacuchoon, joka on pieni kylä ennen Huallayta (hinta noin 30-50 sol/taksi). Bosque de Piedras eli kivimetsä avautuu kauniina heti maantien varresta.

Majoitus: Señor Christobalin laama- ja lammassarvilla Canchacuchossa voit majoittua ja nauttia Señornan maukkaista kokkailuista erittäin edullisesti.

Kenelle sopii: Kivimetsä on alueena aivan upea. Ruuhoniittyjen keskeltä nousevat boulderit ja köysikiipeilykalliot salpaavat hengityksen. Hengittämistä vaikeuttaa tosin myös 4300m korkeus (muista päänsärkylääkkeet ja akklimatisoitumisaika jos tulet merenpinnantasolta!). Kivi on erittäin terävää, mutta köysisektoreilta löytyy myös pokettimaisia, sormiystävällisempiä vaihtoehtoja. Kivimetsä sopii kaikenlaisille kiipeilijöille, ja erityisesti niille, jotka ovat innokkaita avaamaan uusia reittejä.

Mistä topo: Varsinaista topoa ei ole. Toposperu.com tarjoaa hieman infoa eri alueista, mutta suurilta osin reitit ovat joko vielä avaamatta tai perulaisten kiipeilijöiden päässä. Reitti-infoa tai paikallista kiipeilykaveria voi kysyä Liman Pirqa-kiipeilykeskuksesta.

Cerro de Pasco

Lähetysjuhlaa Korkeajännitys-kivellä.

uusituilta nettisivuilta. Muistathan vain lähettää aikasi (mikä se sitten onkaan) seuran sähköpostiin, että saamme sen tilastoihin. Kannattaa muistaa myös, että osa reittien greideistä on aika old school. High Times, alunperin 5+, näytti päidin paikan monelle pahaa aavistamattomalle. Reitti on kuitenkin erittäin laadukas släbiprobleema, kuten Hautuumaan alkuaikojen veteraani Teemu Ojala totesi - kunhan sitä muistaa lähestyä riittävällä nöyryydellä.

After Boulder Partyssa Jarmo Annunen kertoi kiipeilyreissustaan Euroopan koimeimmilla mestoilla, ja AcroJooga Workshopissa Johannes Palander & kumppanit pistivät kiipeilijät lentämään. Bouldersaaran piti tällä kertaa Johannes Sumuvuo-

ri. Saarna mukaili Jari Kosken viimevuotisen esimerkin mukaan kuuluisaa puhetta. "I have a dream today. I have a dream that one day every boulder shall be exalted, and every hill and mountain shall be made low, the mossy places will be made clean, and the crooked places will be ascended, and all climbers shall see it together".

Markkinatouhuissa olivat tänä vuonna mukana Oulun kiipeilykeskus ja Kitka Climbing. Myyntipöydissä oli tarjolla kenkien, pädien ja muiden kiipeilyvarusteiden lisäksi myös kiipeilyotteita, joiden värikyvyys loisti esiin lauantai-illan hämärästä. Leirintäalueen toisessa nurkassa oltiin samaan aikaan perisuomalaisissa tunnelmissa. Kuuden hengen paljussa oli loppuillasta

parhaimmillaan yli kaksikymmentä miestä ja naista - sitä tarina ei kerro, miten monessa kerroksessa saunassa istuttiin.

Vaasa BoulderFestien ytimessä on alusta saakka ollut yhteisöllisyys. Tänä vuonna tuo yhteisöllisyys löysi muun muassa sammaleiden sekaan tippuneen kihlasormuksen, jolla omistajan mukaan "oli kuulemma vielä käyttöä" episodista huolimatta.

Kiitämme lämpimästi kaikkia osallistuneita ja yhteistyökumppaneita upeasta vapuviikonlopusta! Nähdään jälleen ensi vuonna!

"I have a dream" - Johanneksen hieno puhe

Jarmo Annusen esitys iltajuhlissa.

Überhänk 7B.

HUOM!

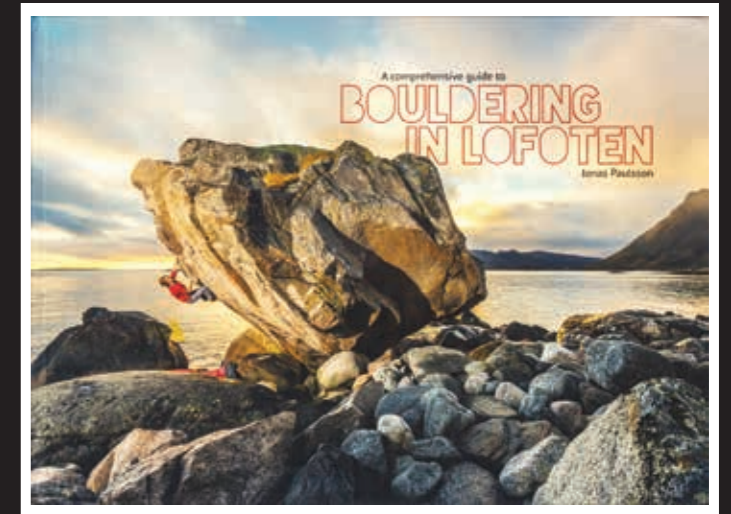
Viime aikaisista access-ongelmista valtaosa johtuu huonosta pysäköintikulttuurista. Väärä pysäköinti aiheuttaa helposti kallion kiipeilyluvan menettämisen. Toimi vastuuntuntoisesti näissä asioissa, äläkä pelkää pidempää lähestymismarssia; vaikka et pääse autolla kallion alle tai kiven viereen, kävely toimii hyvänä lämmittelynä kiipeilyyn. Ulkomailla lähestyminen kiipeilykalliolle voi kestää usein tunteja.

Tämän sivun toisella puolella on lappu, jonka voit leikata talteen ja tarvittaessa laminoida tai päällystää muovilla.

- Kun menet ulos kiipeämään, ota selvää oikeasta pysäköinnistä. Tämä lappu ei anna sinulle lupaa pysäköidä minne vain haluat.
- Kun kohtaat paikallisia ihmisiä, ole kohtelias ja ymmärtäväinen. Ongelmatilanteissa ota yhteys paikalliseen kiipeilykerhon access-vastaavaan ja kerro havaitusta ongelmasta.
- kun olet menossa ulos kiipeämään, etkä ole varma oikeasta auton pysäköintipaikasta, jätä lappu auton sisään ulospäin näkyville
- jos ohjeistettu pysäköinti on tiedossa, ei lappua kannata käyttää
- kannattaa käyttää sekä köysi-, jää- että boulderkiipeilyssä

Lofoottien boulderointi topo-kirjan arvostelu

Arvioi: Ville Kurru

Jokainen kiipeilijä on varmasti tehnyt reissuja, jotka jäävät pysyvästi mieleen ja joita on mukava palata muistelemaan vuosienkin päästä. Itselläni yksi tällainen matka oli ensimmäinen keikkani Lofoteille boulderoimaan 2005. Henkeäsalpaavat maisemat, äärimmäiset sään vaihtelut ja tietenkin hienoimmat boulderit, joita olin siihen mennessä nähnyt jättivät aivoihini pysyvän jäljen. Saaret tuntuivat olevan pullollaan täydellistä kiveä ja suurin osa linjoista oli tekemättä.

Kun ensimmäisen kerran kuulin, että Jonas Paulsson niminen lofoottilaistunut ruotsalaismies on tekemässä topokirjaa saarten bouldereista, olin tietysti innoissani. Projekti nähti etenevän hyvällä sykkeellä alusta asti ja ensimmäiset julkaistut topokuvat näyttivät erinomaisilta. Vihdoin koitti se päivä, kun teos tipahti postiluukustani ja pääsin repimään kääreet kirjan ympäriltä. Paketista paljastui kätevä kokoinen (A5) ja laatua huokuva "A Comprehensive Guide to Bouldering in Lofoten" -topokirja.

Topon reiluun 300 sivuun on saatu mahdutettua 752 probleemaa 24 eri alueella. Alueiden löytäminen yksityiskohtaisten ajo- ja lähestymisohjeiden sekä helppolukuisten karttojen avulla ei pitäisi tuottaa ongelmia. Boulderikivet ja -seinämät on esitelty selkein valokuvin, joihin on piirretty päälle eri linjat. Itse pidän kyseisestä valokuvatopo-konseptista enemmän kuin täysin piirroksiin perustuvasta tyylistä. Murikoiden valokuvia tutkimalla on aina helppo löytää juuri se kivi jonka edessä kulloinkin seisoo, vaikka itse olisikin jo tippunut kartalta.

Yksi kirjan hienoimmista aspekteista on toinen toistaan upeammat valokuvat, jotka saavat kädet hikoilemaan välittömästi. Kirja tarjoaa myös hyödyllistä taustatietoa aina alueen kiipeilysesongista parhaisiin majoi-

tusvaihtoehtoihin. Lisäksi kirjan alussa on mielenkiintoinen neljän aukeaman mittainen juttu alueen kiipeilyhistoriasta. Ainoa kaipaamani seikka on jonkinlainen tähti-luokittelu, joka helpottaisi hienimpien linjojen löytämistä. Ymmärrän toisaalta, että monilla reiteillä on vielä niin vähän nousuja, että totuudenmukaisen laatuluokittelun tekeminen olisi ollut vaikeaa tai jopa mahdotonta.

"A Comprehensive Guide to Bouldering in Lofoten" on ehdottomasti parhaita näkemieni topokirjoja ja voin suositella sen hankkimista kaikille Lofoottien reissua suunnitteleville kiipeilijöille. Itsekin aloin kirjaa selatessani hyvin nopeasti pohtimaan seuraavaa mahdollisuutta vierailulla saarilla, eli kirja näyttää tekevänsä tehtävänsä hyvin!

HYVÄ TIENKÄYTTÄJÄ,

olemme lähikalliolla harrastamassa kiipeilyä,
emmekä halua häiritä tienkäyttöä.
Mikäli automme on kuitenkin tielläsi,
soitathan ystävällisesti alla olevaan numeroon:

.....
KIITOS!

TUOMO VAINIO
5.14
DPM

RED CHILI DURANGO VCR 80€

OCUN WEBEE 1 53€

MANIA PANT 70€

DOMINATOR 9.2MM I JA 1/2 KÖYSI 60M/165€ 70M/205€ 80/220€

TILAA TUOTTEET KÄTEVÄSTI VERKKOKAUPASTA!
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

OCUN

Red Chili

roca Safety in action

ARC'TERYX

WILD COUNTRY

FIVE TEN

BOULDERTEHDAS BOULDERTEHDAS OY PUH. 010-2818999 RUUKINKATU 4 20540 TURKU
WWW.BOULDERTEHDAS.FI

Makak otteet
Makak treenipalkit

Rock Empire
Streak valjaat 44,00
Valjassetti 59,00

Rock Empire mankkasetti 16,00

Boreal Crux - tarkka tossu
pienille listaotteille 69,00

kaksiakseliset camut
Rock Empire Axel
46,00/kpl

Kiipeilyköydet Rock Empire
Tango 9,8mm x 60m Std 99,90
Tango 9,8mm x 60m DRY 119,90

Boreal Joker Velcro
leveälestinen yleistossu 69,00

Garra First - aloittelijan yleistossu
niin seinälle, kuin kalliolle 49,00

Kypärät
alk. 54,00

Kerhovaljaat
Speedy 35,00

Camp iso kasi korvilla 26,00
Rock Empire Ascender 49,00

Köysipussi
Zora 25L
19,90

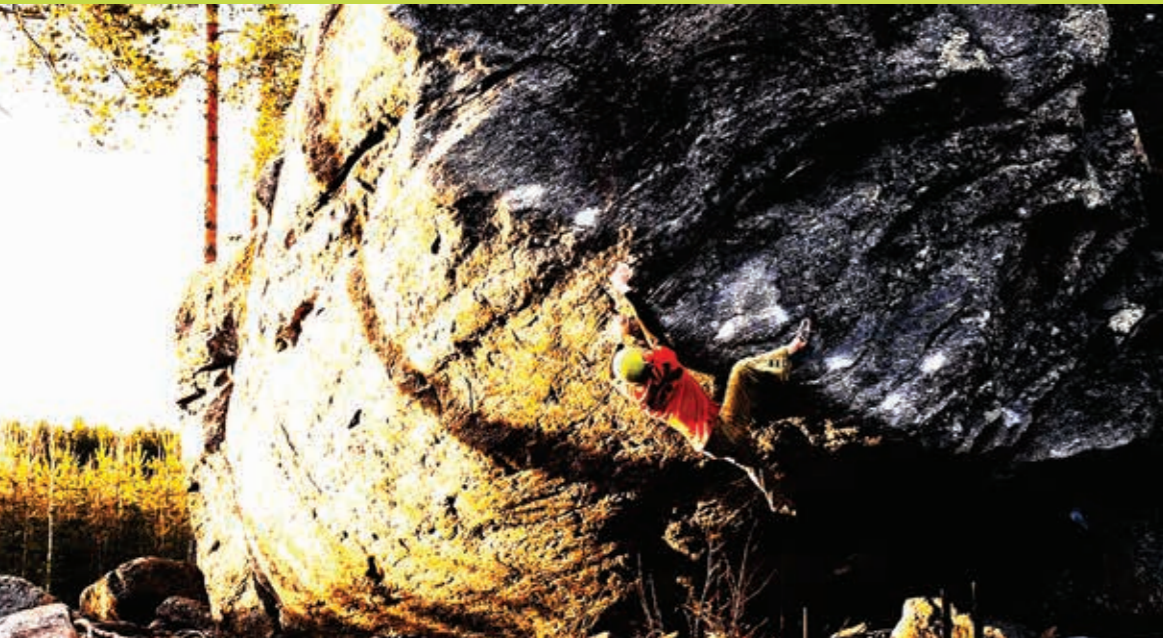
Rock Empire Spectrum, musta
- kiipeilyyn, työ- ja pelastuskäyttöön
-tukevat ohjaajanvaljaat 79,00

Jäähakku Neve 59,90, jääraudat Machki 79,90

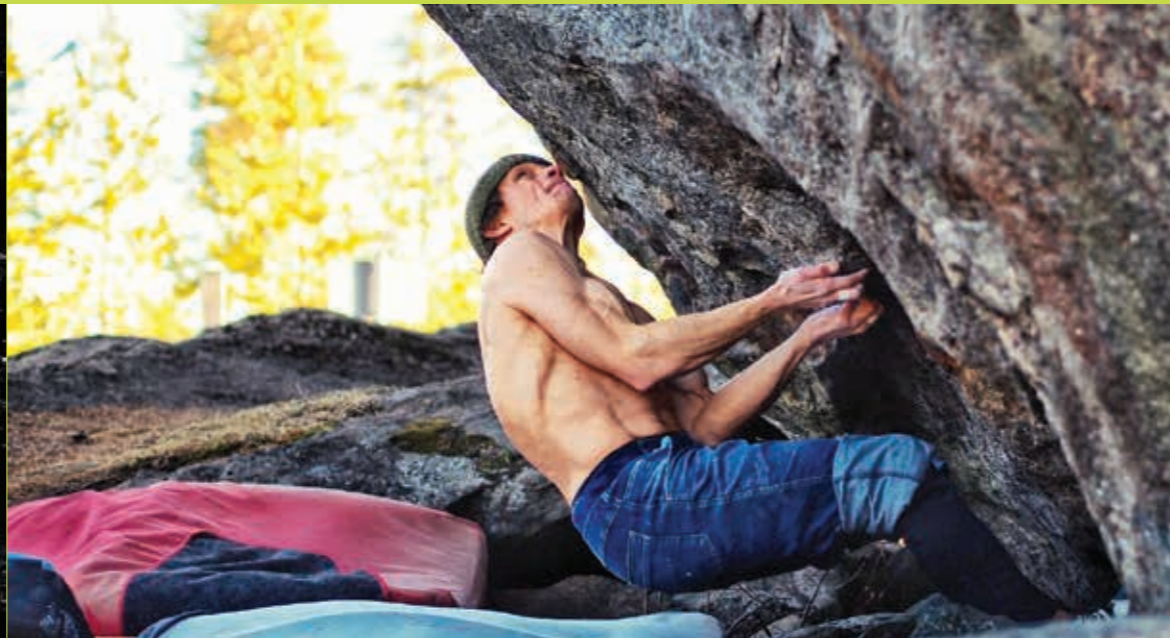
ROCK EMPIRE, PETZL, CAMP, BEAL, BOREAL

Uutta: yli 15 euron toimitukset postitse ilman kuluja

MOUNTAIN SHOP 050- 5017157
Hämeentie 40, 00500 Helsinki
www.mountainshop.fi

Edge of Darkness 8B climber Jani Lehtola, Kuva Jani Lehtola

Ladamies undercling project climber Jani Lehtola, Kuva Tea Tanskanen

Ystävät hämärän jälkeen 7C+ climber Risto Saarinen, Kuva Erkki Hinkola

OULUN KIIPEILY

Teksti Jani Lehtola

Oulu ja ulkokiipeily, paljon pahempaa vitsiä ei kiipeilijälle olisi voinut näillä laukeuksilla ennen kevättä 2005 murjais-ta. Jos halusit oikeasti kiivetä, ajoit joko Ruotsin puolelle Niemiselisiin köysitel-mään tai boulderoimaan Hiidenkirnuille, Vaasaan tai Jyväskylään.

Muutamia ulkokiipeilypaikkoja oli toki Oulullakin tarjota kuten aiemmin niin legendaarinen Merikosken muuri, Kii-mingin kerran kesässä -kivet tai Hampusvaara, mutta ei niitä voinut samassa yhteydes-sä edes miettiä oikeasti hyvien paikkojen kanssa, ettei alkanut otsalohkoa kolotta-maan välittömästi.

Saman totesi Pölläsen Jarikin heti Ouluun muutettuaan ja tokaisi että nyt lähdetään jätkät katsomaan tuo kivi, jonka Nugentin Martin oli hänelle vinkannut Hymy-lehden Suomen suurimmat siirtolohkareet -artikkelista. Oikein kuvakin löytyi vielä Internetin syövereistä komeasta hankista isossa kivessä.

Räntää satoi ja Saab 900 kynti vauhdil-la vetistä hiekkatietä pitkin, välillä pohjaa-kin myöten, mutta perille lopulta päästiin pienellä työntöavulla ja siirtolohkare -kyl-tien opastamana. Martinin vinkki ei pettänyt vaan kivi oli paljon korkeampi ja isompi kuin mitä olimme uskaltaneet edes aja-tella. Korkeutta kivellä oli parhaimmillaan kuutisen metriä ja hänkkiäkin tarjolla mel-kein joka sivulla. Kivenlaatu oli lähellä Chi-ronicon ja Crescianon tasoa ja otteita juuri sopivasti. Jopa portaat löytyivät kiven vierel-tä alas tuloa varten.

Viikkoa myöhemmin kävin kotipuolessa Pyhännällä jolloin isä tuumasi käyneensä myös isolla kivellä. Just joo varmaan taas yksi korkeintaan kolmimetrinen, sanoin. Isä naureskeli ja näytti ottamansa kuvan, jossa komeili todella korkea kivi ja noin 20 - 30 asteinen hänkkifeissi keskellä metsää, luontopolun päätepisteessä.

Karautin niiltä seisomilta Saabilla Ison-kiven kankaan luontopolun parkkikselle ja harpoin polun umpihangessa kivelle, joka näytti kiven juurella vielä paremmalta

kuin kuvassa. Reilu 6 metrin hänkkifeis-si oli paria halkeamaa lukuunottamatta täy-sin blankko ja kivenlaatu täydellistä. Nyt oli Oulun liepeillä jo kaksi loistopaikkaa! Tä-s-tä alkoikin useiden vuosien armoton kränk-kääminen myös bouldereilla.

Luohuan kehittäminen alkoi heti kiven löydyttyä ja parin ensimmäisen kerran ai-kana avattiin päälinjat aika pitkälle, kuten Hirven taivas, Drunken woods, Humpuu-kitalous, Paska diili, Elämä on pyyttonia ja sen extension, Kuollut papukaija ja vieläkin toistamaton Metsurien laulu.

Kevään aikana ensinousunsa näki myös Hermano ciervo ja pari muuta helpompaa linjaa. Kesä meni vielä tuttuun tapaan Niemiselissä kränkäten. Pyhännälläkin käytiin pari kertaa kokeilemassa helpointa linjaa mutta Always broken stand start osoittautui vielä aivan liian hankalaksi. Syksyllä en-sinousut Luohualla jatkuivat ja mm. Opel-mies, Hirven metsästys, Distanssia arkeen ja pari aurinkopuolen pitempää poikkaria saivat ensinousunsa Niemiselin köysikun-non avittamina.

Seuraavana keväänä Sveitsin reissun jäl-keen boulderkunto oli kummasti uusilla le-veleillä ja Sabamies sekä Sultans of swing menivät parissa viikossa. Ladamies assis-ta, Fat Hippon ja koko kantin linjaa toki yri-teltiin, mutta ne eivät vielä osoittaneet yhti-ään antautumisen merkkejä. Pyhännäl-äkin käytiin kerran pari toteamassa kiven haasteellisuus ilman sendejä. Lämpötilojen noustessa fokus siirtyi tutusti taas Niemise-liin ja Hiidenkirnuille, sekä Martti Servolle.

Kaudella 2007 Pyhännän ensimmäinen linja Always broken stand start ja sen assis viimein antautuivat. Luohualla oli välistä hiljaisempaa, mutta Saarisen Riston eli Ripen avaama Standardipoikien homonurkka-us toi varjopuolelle kuitenkin oman lisänsä.

Keväällä 2008 kuntopiikki haettiin en-simmäistä kertaa Fonsusta, jonka jälkeen Ladamies assis näkikin viimein päivänvalon ja paria viikkoa myöhemmin Rippe avasi Fat Hippon, niin täydellisen Fonsukant-iläpysyttelyn kuin graniitilla vain voi olla. Pyhännällä useiden viikkojen työstöjen jäl-keen myös No man's land stand start taitui viimein Teräsbetoniin tahtiin illan hä-

myssä. Oulussakin oli viimein useampi laa-dukas ja solidi 8A:n boulder. Syksyllä vielä No man's land assis antautui sitkeästä vas-tustuksesta huolimatta eikä enää tarvinnut miettiä tarvitaanko sen avaamiseen joku etelän vierailleva tähti. Kiven ainut ongelma hiukan helpompien linjojen puutteessakin poistui kun Rippe ja Paavo Ikonen vierailiivat kivellä ja Paavo avasi nopeasti pari hie-noa ja korkeaa klassikkoa Tropiikin kasvot ja High hopes, sekä pari helppoa, mutta kuumottavaa highballia.

Seuraavan keväänä Luohualla oli vähän hiljaisempaa ensinousujen saralla mutta onneksi Rippe sai avattua jäätävän hienon highballin Ystävät hämärän jälkeen, jonka kimppuun ei kannata lähteä niillä pienim-millä Siwan kasseilla.

Kiven selkein ja esteettisesti hienoin lin-ja oli silti vielä avaamatta mutta alkukesäs-tä 2010 se viimein taittui useiden vuosien ja kertojen yritysten jälkeen. Etelä-Suomes-takin piti hakea välillä vauhtia 7 veljeksen toistolla ennen kuin Edge of darkness an-tautui ja Luohuan eka 8B näki päivänvalon-sa tai ennemminkin ensimmäisen aurin-gon laskunsa.

Välissä näytti jo siltä, ettei Luohualla uusia selkeitä linjoja enää saisi, mutta varjopuo-len aiemmin blankkona pidetystä feissis-tä löytyikin otteet yläköydellä laskeutuessa. Linjojen putsauksen jälkeen Urpojen seu-rakunta, Puzzy wagon, Sabamiesten seura-kunta ja Ladamiesten seurakunta avattiin-kin pian kevään 2011 kuluessa, kuten myös assis kuolleeseen papukaijaan, nimeltään Sirkuspapukaija.

Pyhännälläkin tuntui, ettei kivellä ollut enää muuta projektoitavaa kuin hänkki-feissin korkeimmasta kohtaa menevää lin-jaa yrittämällä. Kun Anton Johansson tuli etelästä varta vasten tsemppaamaan ei alle-kiroittaneella ollut muuta mahdollisuutta kuin pitää pää kylmänä ja kivuta Spiritual leader toppiin. Putoamista topin huukista ei kannattanut edes ajatella etukäteen ja sen-dissä oltiinkin ihmeesti semmoisessa zo-nessa ettei vastaavaa ole tullut monesti vas-taan.

Kesä 2012 meni sitten allekirjoittaneella kokonaan Rovaniemellä ja helteiden aikaan Lofoteilla, mutta Luohuan selkein hänk-ki kummitteli silti mielessä eikä siihen jo-

Desperado 8B climber Jani Lehtola, Kuva Jani Lehtola

"VOIDAAN JOPA MUISTUTTAA ERIKSEEN HARJATA NE TIKKARIT POIS LÄHTIESSÄ, ETTEI TULE TURHIA ACCESS ONGELMIA TAI SAIRAALAREISSUJA."

tain saisi. Jarin kanssa oli katsottu hänkkiä kuin kuuta nousevaa heti kiven löytymisestä lähtien mutta yrityksistä huolimatta visio linjasta oli vielä hukassa. Kevään 2013 kitkoilla alkoi muovien ja betan hakeminen ja kesä siinä menikin työstäessä ennen kuin Desperado stand start aukeni syksyllä 2013. Vielä kun tuohon lisäisi yhden, ekan vaikeimman muovin niin linja olisi täydellinen, mutta siihen pitää ensin nostaa voimatasoa pykälä ylemmäs aiemmin kiivetyistä linjoista ja löytää huippukelit että pääsee edes seinään ja yrittämään ekaa movia.

Kevät 2012 tarjosi muuten sellaista harvinaista herkkua että kokonaan uusi kivi löydettiin Oulun läheltä Paavolasta. Uusi kivi ja kova into tuottikin pian tulosta ja Ozzy eli Aspin Osmo avasi kivelle mm. sellaiset klassikot kuin Arjalainen kesätyöntekijä, Ilsa ja puunhalaaja. Myöhemmin kivelle avattiin vielä useampi napakka krimpireitti, kuten Uskallan sanoa hej, sen assis Shaky feet ja pari timakkaa poikkaria.

Vaikka Luohuan kivellä on kiivetty jo 11 vuotta niin kivellä on tarjota edelleen projekteja, selkeitä omia linjoja tai lähtöjä alimista mahdollisista otteista, joista linjan on alunperin ajateltu menevän, mutta joita vielä ei olla päästy, lukuisista yrityksistä huoli-

matta. Aina kun projekteista on yhden saanut kiivettyä, ovat jäljelle jääneet astetta tiukempia.

Oulun alueen kiipeilyn kehittymisen viimeisin aalto alkoi selkeästi vuonna 2002 kun Oulun Cave perustettiin ja aika pitkälle ulkokiipeilypaikkojen kehitys on kulkenut käsi kädessä Cavelaisten kiipeilykunnan kehittymisen kanssa. Ilman loistavaa treenipaikkaa ja hyvää porukkaa olisi suurin osa jo kiivetyistä, vaikeimmista linjoista jäänyt odottamaan ensinousuansa vielä.

Iso kiitos Oulun kiipeilyn kehityksestä kuuluu myös Jarille joka opetti meidät keltanokat heti tavoille miten ulkona kiivetään ja käyttäytyään, kunnan kiipeilyetiikan ja siitä kiinni pitämisen tärkeyden, sekä oikeaoppisen greidauksen mikä on solidia ja mikä taas ei. Noiden oppien merkitys vain korostuu nyt kun kiipeilyn alati kasvavan suosion saattelemana valuu uutta, kokematon verta kiville, väillä kirjaimellisestikin, eikä oppeja ole saatu kunnolla keltään. Ongelma on kuitenkin helposti korjattavissa kun jokainen vain kantaa kortensa kekoon ja opastaa miten ulkona kiivetään, spotataan ja toimitaan, voidaan jopa muistuttaa erikseen harjata ne tikkarit pois lähtiessä, ettei tule turhia access ongelmia tai sairaalareissuja.

Hirven taivas 6C climber Henrik Sennelöv, Kuva Kaj Sennelöv

Ladamies assis 8A+ climber Jani Lehtola, Kuva Tea Tanskanen

Sittemmin Oulun seudulta on löytynyt useampikin laatupaikka kunnan potentiaalilla, joista saisi hyvin jo oman juttunsa. Enää ei Oulun ulkokiipeilystä vitsiä saa niin helpolla murjaistua vaikka ajamaan täällä joutuu toki hiukan ennen kuin pääsee kiven juureen ja luonnon rauhaan.

Pasila Invitational

Teksti Marko Siivinen

Kuvat Alvi Pakarinen

Tämän vuoden Boulderliigan päätösosakilpailu järjestettiin legendaarisessa Boulderkeskus Pasilassa. Speaktaakkeliin kutsuttiin vain liigan parhaat. Yleisö sai nauttia huippukiipeilyn lisäksi myös hyvästä musiikista sekä talon tarjoamista herkuista.

Saako töissä olla hauskaa?

Juonittelua kisaajien pään menoksi

Tonden ilmamuuvit ja Marko

Reittivastaavana toimi maailmanluokan reitintekijä ranskalainen Tonde Katiyo. Tonde väentää työkseen reittejä mm. maailmancupin osakilpailuissa ja kiertää maailmalla opettamassa reitintekoa. Tonde järjesti myös Suomessa workshopin kaikille Suomen reitintekijöille Boulderkeskus Isatoksen tiloissa. Lisäksi samassa paikassa järjestettiin maajoukkuetreenit Tonden valvonnan alla. SKIL ja Bk tulevat järjestämään näitä treenitapahtumia lisää, jotta saadaan Suomikiipeily myös kisapuolella maailmankartalle!

Reitintekijätiimi - Rustam, Tonde ja Daniel

Itse mestari

Tonden apureiksi oli palkattu Rustam Gelmanov Venäjältä sekä Daniel Olausson Ruotsista. Rustam on yksi menestyneimpiä kilpakiipeilijöitä maailmassa ja Daniel taas on toiminut ammattireitintekijänä vuosia. Mukana reitinteossa oli tottakai myös Boulderkeskuksen oma huipputiimi eli Marko Siivinen, Anssi Venho sekä Olli Antikainen. Testikiipeilijöinä oli mukana myös Bk tiimin Niini Vartia ja Pia Viljakainen.

Rustam testaa legendaarista krimppivoimaansa, Tonde seuraa

Tässä vielä Niinin mietteitä Pasila Invitational kisoista:

Kuvat Olli Antikainen

Niini Vartia, Kuva Olli Antikainen

Kääk miten paljon kaikkea siistiä kiipeily häp-peninkiä ollu lähiaikoina!!!

Kannatti ehdottomasti tulla käymään Suomessa, ollu aivan mainiota (::::::

Heti kotiin saapumisesta seuraavana päivänä alko maailman parhaimmat hommat pasilassa! Saatiin Pian kanssa koekiivetä boulderliigan karsinta- ja finaali-reittejä ja se oli hienompi kokemus kuin olisin osannu kuvitellakaan! Oli älsin vaikuttavaa nähdä miten kisareitit syntyvät. Kun pohditaan, suunnitellaan, muokataan, väännetään ja käännetään, koordinoidaan, testataan, improvisoidaan ja tehdään vielä paljon muuta, on tuloksena hyvä reitti kisoihin. Jaust näihin kisoihin, johon osallistuu just näitä tietyt kiipeilijät ja jossa on just tää kisaformaatti.

Tommi ja pallot

"Jos kiipeilijä tippuu ja on silti aivan innoissaan, on reitti antanu jotain hyvää."

Pasilassa oli hommissa Markon, Anssin ja Ollin lisäksi ammattilaisreitintekijät Tonde Katiyo, Rustam Gelmanov ja Daniel Olausson. Reitit suunniteltiin olevan mahdollisimman monipuolisia; powerireitti, boxivääntö, koordinaatioreitti, minikrimpejä, vaikeesti luettava, selkeä dynaaminen, parkour hassuttelu...

Kisaajien lisäksi reittienteossa ajatellaan myös yleisöä. Reittien on hyvä olla myös hienon kiivettävyyden lisäksi näyttäviä, ole-matta kuitenkaan älyttömiä pellereittejä.

En voi hehkuttaa enempää, ne vaan oli hullun siistejä!

Meitä käskettiin Pian kanssa olemaan mahdollisimman rehellisiä palautteessa. Piti antaa 100% ja kuvitella että yrkkiä on 5 eikä saatu betainfoa ennen testausta. Jännitti!!!

Tiukan väännön jälkeen kun tipuin reitiltä ja patjalla nauraen hihkuin et tää on super-siisti, ni Tonde sano, että nyt tulee hyvä.

Jos kiipeilijä tippuu ja on silti aivan innoissaan, on reitti antanu jotain hyvää.

Ehkä oivallettavaa, ehkä uuden muovin, siistin kokemuksen. Sitä on pakko koittaa uudestaan, heti!

Kuinka moni toppaa? Monta bonusta tulee? Eikäi tuu nollatoppeja? Onko tää epäreilu lyhyelle? Reittien tasoa mietittiin monelta kannalta.

Onko injuryriskimuuveja? Miten ja minne pitkässä muuvista kiipeilijä dynotessaan pannuttaa? Testikiipeilyyn kuuluu myös

testitippumisia. Sitä en oo ikinä ees ajatellu Lyököhän tässä jalkansa pahasti jos lip-sahtaa?

Oli tositosi opettavaista seurailta kundien hommia ja oli kunnia-asia päästä mukaan (: Alvin tekemän koosteen kisoista voi kat-toa täältä: <https://vimeo.com/160515448>

Kisaajat sekä yleisö kehuu tapahtumaa älyttömästi ja kaikille jäi varmasti hyvä fiilis! Kiitos boulderkeskus kun järkkäsit mahtikisat <3

Tulokset:

1. Anna Laitinen
 2. Tatyana Shemulinkina
 3. Anna Mikushkina
1. Andy Gullsten
 2. Vadim Timonov
 3. Sami Koponen

Ja koko liigan voittajat olivat Anna Laitinen ja Vadim Timonov

ONNEA voittajille ja muillekin!

ps. Niinin matkablogiin voi käydä tutustumassa osoitteessa:

<https://niinin.wordpress.com/>

Illellä tähtäin korkealla

Sami Koposen airtime

Finalistit yhteiskuvassa

Anna ja yläselän anatomia

Kiipeilyn vapaus
ja vaikeus
kiehtovat

Ilari Kelloniemeä

Teksti Pauliina Sjölund

Ile-Conqvistadors, Kuva Anssi Laatikainen

"Sisu Mastersissa yksi hienoimmista jutuista oli se, että jokainen kilpailija sai rakentaa oman reittinsä vähän ajatellen omia vahvuuksiaan".

Sisu Master 2016 tapahtuma keräsi Suvilahden Kattilahallin täyteen kiipeilijöitä ja kiipeilyn ystäviä huhtikuun ensimmäisenä lauantaina. Järjestyksessään toisessa kansainvälisessä Sisu Masters haastekisassa kohtasivat Yhdysvaltojen menestyneimmät boulderkiipeilijät, Jimmy Webb, Daniel Woods ja Dave Graham, ja Suomen Anthony Gullsten, Nalle Hukkataival sekä useille vielä ennen Sisu Masterseja tuntemattomampi kiipeilijä Ilari Kelloniemi.

- Oli todella mahtavaa päästä mukaan tähän tapahtumaan ja kiipeämään maailmankuulujen tähtien kanssa. En osannut sitä itsekään odottaa ja oli upea fiilis, kun Henrik Suihkonen soitti ja kysyi minua mukaan.

Jännitys Kattilahallissa oli käsin kosketeltavissa. Kiipeilijät itsekin pitivät tekemiään reittejä todella vaikeina. Kelloniemi ei ollut treeneissä päässyt Anthony Gullstenin rakentamasta reitistä kuin kolme tai maksimissaan neljä ensimmäistä muuvia. Lauantai-iltana kaikki kuitenkin muuttui ja Ilari flashasi Gullstenin reitin. Kaikki kiipeilijät yrittivät takuulla muutenkin astetta kovempaa yleisön luodessa huikeaa tsemppifiilistä. Sisu Masters oli Ilarille, kuten muillekin kiipeilijöille enemmän tapahtuma ja show kuin pelkkä kisa.

- Oli kiva päästä kannustamaan ja katsemaan myös, kun muut kiipesivät toisin kuin maailmancupissa.

Kelloniemi ei aina itsekään tiedä, mikä hänet saa kiipeilemään. Kiehtovaa on, kun la-

ji haastaa kaikki kropan osa-alueet, myös mielen.

- Ei riitä, että on fyysisesti vahva, vaan myös henkisellä kantilla on paljon merkitystä.

Lapsena ja nuorena Ilari kokeili monia eri urheilulajeja kuten nyrkkeilyä, hapkidoa, jääkiekkoa ja erilaisia palloilulajeja. Vuonna 2004 kaveri houkutteli hänet mukaansa kokeilemaan kiipeilyä Turun Kiipeilypalatsiin. Siitä tähän päivään asti Kelloniemi on kiivennyt ilman sen suurempia taukoja.

- Kävin heti alusta asti treenaamassa viisi kertaa viikossa.

Köysikiipeily vaihtui Ilarilla pääsääntöisesti bouderointiin. Hän pitää siitä, että bouderoinnissa voi keskittyä enemmän yksittäisiin muuveihin. Köysikiipeily ei ole kuitenkaan ihan täysin jäänyt bouderoinnin varjoon. Syksyn 2015 yhdistetyssä SM-köysikiipeilyn ja kansainvälisen Northern Lights Challenge -kisoissa Kelloniemi kuitasi miesten Suomen mestaruuden ja oli kansainvälisessä haastekisassa paras suomalainen sijoittuen neljänneksi.

Ilarilla ei ole koskaan ollut valmentajaa, eikä hän edes sellaista tässä kohtaa kaipaa. Hänelle on tärkeää vapaus kiipeilemisen suhteen ja hän haluaa sen myös säilyttää sellaisena, jotta voi itse muun muassa päättää omista treenijajoistaan. Kelloniemi on oppinut kiipeilemään hyvin paljon yksin.

- Saman tasoista treeniseuraa ei ole kovin usein tarjolla. Anthony Gullstenin kanssa on ollut mukava treenata, samoin Kopenen Samin ja Samuel Hammerin kanssa. Silloin pusketään vuorotellen toinen toistaan eteenpäin.

Sisu Masters kisaajien yhteistreeni, Kuva Nico Backström

Ilarin kisaura alkoi, kun Boulderkeskus Konala avattiin maaliskuussa 2010. Kehitystä alkoi tapahtumaan vuosien 2012–2014 aikana Kelloniemen asuessa Tukholmassa, jossa hän kiipesi välillä ruotsalaisen Daniel Anderssonin kanssa.

- Tukholmassa pääsin kiipeämään neljässä eri hallissa ja käytännössä katsoen joka kerta uusia reittejä.

Suomalainen kiipeilykulttuuri ei poikkea Kelloniemen mielestä paljoakaan ruotsalaisesta menosta.

- Siellä on ehkä vielä vahvemmat juuret kisakiipeilyyn, mutta on hienoa, että Suomessakin on alettu panostamaan entistä enemmän juni-oritoimintaan.

Ilari miettii harvemmin tekemisiään. Kisakiipeilyssä, kuten maailmancupeissa, kiehtoo kisareittien vaikeus, psyykinen paine ja se että pääsee mittaamaan omaa tasoaan. Hänellä on selkeä halu ja motivaatio päästä kehittymään kisakiipeilijänä. Sisu Mastersien aikaan Kelloniemi ei voinut lähteä muiden mukaan ulos kiipeämään, koska piti treenata sisäseinällä Sveitsin maailmancupia varten. Onneksi Sisu Masters -porukalle oli järjestetty muutakin aktiviteettia, mm. Jimmy Webbin kerrotaan opettaneen muille snookerin pelaamista useampana iltana.

- Daven olin tavannut aiemmin ekoissa Sisu Masterseissa. Jimmyn tapasin ohimennen Fontainebleaussa, mutta Daniel oli täysin uusi tuttavuus ja Coloradoon on nyt tervetuloakortti olemassa.

Sisu Masters kisa - Ile ja yrittämisen taito, Kuva Nico Backström

Mikä on sitten oikea tapa valmistautua kisoihin, mitä kannattaa tehdä ja mitä ei? Kelloniemellä on joitakin omia rutiineja, mutta sekin vaatii vielä treenaamista ja oman kehon tunteminen ei ole miehen omien sanojen mukaan vielä ihan hanskassa. Lisäksi valmistautuminen ei ole maailmancup-kisapäivänä aina omilla käsillä. Hän sairastui Sisu Masters -tapahtuman jälkeen ja ehti juuri parantua Sveitsin Meiringenissä 15.-16.4. järjestettyyn kisaan, joten odotukset eivät olleet lähtökohtaisesti korkealla ja jännitys oli kova. Seuraava maailmancup-kisa käytiin Innsbruckissa 19.-20.5.2016. Siellä Kelloniemeä ei enää jännittänyt niin paljon, mutta kiipeily tuntui Sveitsin kisaan verrattuna huomattavasti helpommalta.

- On myös vähän tuurista kiinni, että milloin kisoissa pääsee kiipeilemään. Itse olen onnistunut aina pääsemään loppupäähän alkukarsinnoissa ja viimeksi vietin viisi tuntia eristyksestä. Se seinään tuijottelu on todella rankkaa päälle.

Kelloniemen kisanätkä on kuitenkin kova. Hän toivoo pääsevänsä taas mukaan maailmancupiin Muncheniin elokuussa ja syyskuun puolessa välissä Pariisiin MM-kisoihin. Tavoitteena olisi päästä semifinaaleihin. Ulkona Ilarin tähtäimessä on 8c:n boulderit.

- Tavoitteena on myös kiivetä mahdollisimman pitkään niin, että paikat pysyy ehjänä.

Kelloniemi lämmittelee aina hyvin ja venyttelyt kuuluvat ihan perusjuttuihin. Hän uskoo tällä säästäneensä itseään monelta vammalta, koska jos lähtee tekemään kylmiltään muuveja, niin siinä tekee vain halua omalle kropalleen. Salilla hän treenaa kiipeilyä tukevia lihaksia, mutta lenkkeilyä pitää miehen mukaan vielä mieltä.

Kiipeily on Boulderkeskuksessa reitintekijänä kolmatta vuotta työskentelevällä Kel-

loniemelle muutakin kuin harrastus. Reitintekijän työssä hän näkee kaksi puolta. Toisaalta siinä oppii hahmottamaan sekä kehittämään reitinlukutaitoa, toisaalta työ on aika rankkaa ja syö vähän voimia treenaamisesta, etenkin kun Kelloniemen vapaa-aika kuluu myös kiipeillessä. Lisäksi hän kaipaa, että pääsisi useammin kiipeämään jonkun itselle tuntemattomamman reitintekijän reitille.

- Sisu Mastersissa yksi hienoimmista jutuista oli se, että jokainen kilpailija sai rakentaa oman reittinsä vähän ajatellen omia vahvuuksiaan. Jokainen reitti oli todella erilainen.

Sisu Mastersin tyypisiä tapahtumia Kelloniemi toivoo lisää. Yksi haave on kuitenkin ylittyä muiden ja se on Etelä-Afrikka ja Rocklands. Sinne vuonna 1988 syntynyt Ilari Kelloniemi on päättänyt matkustaa kiipeilemään vuonna 2017 vaikka mitä tapahtuisi.

Galleria

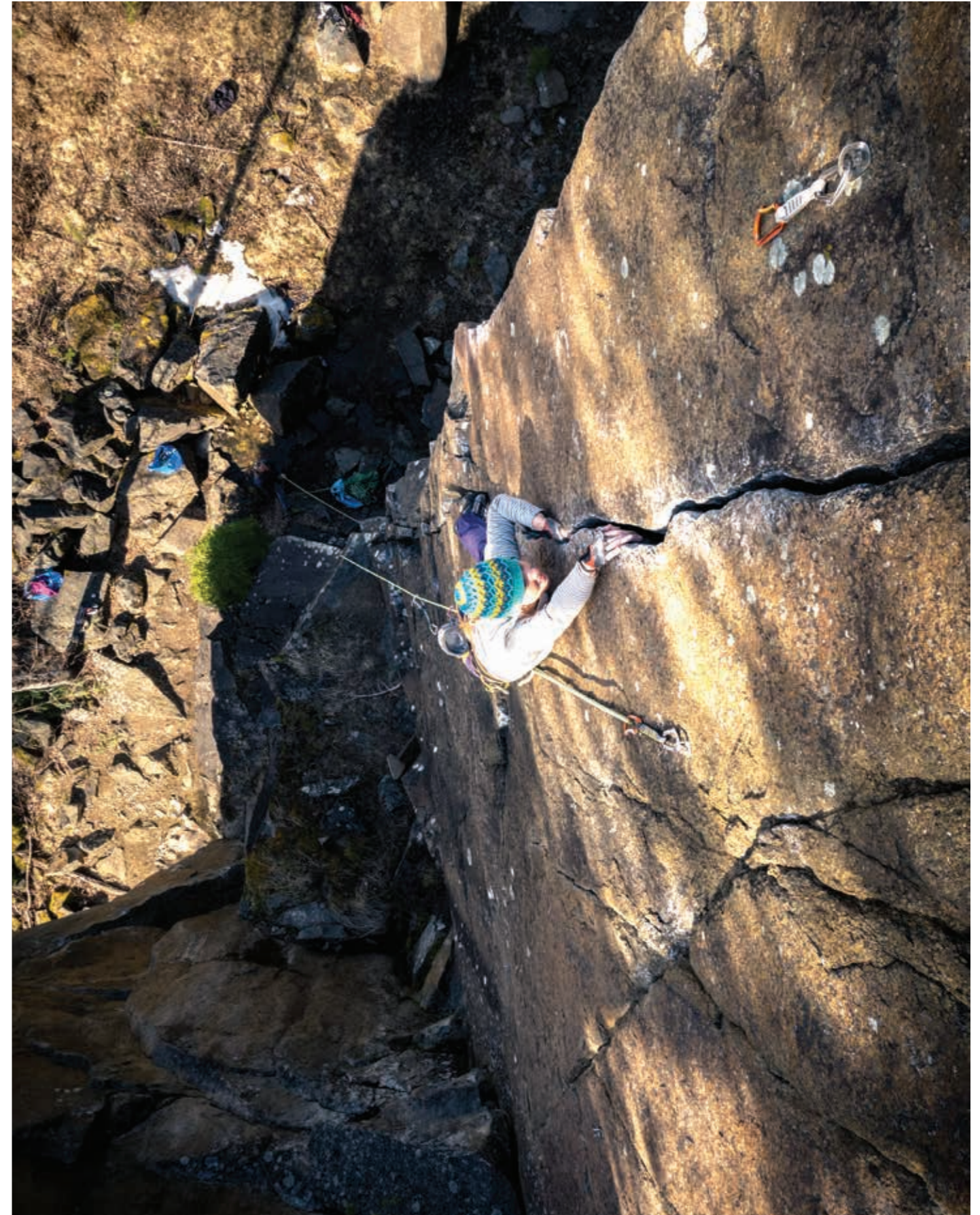
Galleria julkaistaan jokaisessa kiipeilylehdessä. Lähetä omat täysosumasi Kiipeilylehteen osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

Samuli Pekkanen, Terminaattori 6c+, Hiidenkirnut, Kuva Kuutti Heikkilä

Kata Rahikainen reitillä Asia Shadow Play (8a+), Kuva Ben Markham

Jaana Ylipelto, Pärleporten 6a+, Åberget, Kuva Kuutti Heikkilä

Mira Alhonsuo, EnterTheWu 6c+, Rian, Kuva Kuutti Heikkilä

Juha Sillanpää, Roalden pohjoisseinä, Senja, Norja, Kuva Samuli Pekkanen

Sauli Kiema, Fiese-Luise, UIAA 10/8b, Frankenjura, Kuva Mina Jokivirta

Teresa Harjula reitillä Wild Thing, Niemisel, pohjois-Ruotsi helmikuussa 2016, Kuva Teresa Harjula

Tower Ridgeltä aukesi reissun parhaat maisemat.

A Song of Ice and

FIRE

- Talvikiipeilyä Skotlannissa

Teksti: Juha Sillanpää

Kuvat: Neil Adams ja Juha Sillanpää

Talviset vuoret, puuton nummi ja valon leikki pilvissä vilisevät junan ikkunasta. Maisema, jonka haltuun etenen, tuntuu tutulta. Junan meditatiivinen äänimaa ilma tuuduttaa ja rauhoittaa kohtaamaan tulevan viikon haasteet. Edinburghin hälinä on vaihtunut kauniiksi karuudeksi, jossa on Norjan ja Lapin tuttuja piirteitä. Näitä selkosia en ole nähnyt tai kulkenut ennen, mutta vuoret missä päin maailmaa tahansa saavat aikaan tunteen, joka muistuttaa kotiin palaamista. Tämän viikon koti on **Glenmore Lodge Cairngorms** vuorten ytimessä. Olen Suomen edustaja British Mountain Council talvikiipeilytapahtumassa. Aikaisemmin Skotlannin talvikiipeilystä on kirjoitettu Kiipeily-lehti 1/2011 sekä Sari Nevalan artikkeli sitä edellisestä BMC:n talvitahtumasta Kiipeily-lehti 2/2012. Annan näiden tekstien toimia tietolähteenä paikalliseen kiipeilyyn sekä tapahtuman luonteen niille, jotka sitä etsivät. Sen sijaan keskityn siihen miltä tuntuu pelata loputonta olosuhdepeiliä, taistella myrskytuulia vastaan ja jahdata omaa häntäänsä jäätyneessä halkeamassa.

”Jos sää ei ole hyvä, odota viisi minuuttia.” Sanonnan paikkaansa pitävyyttä testattiin moneen otteeseen, vaikka aikamäärään joutui korvaamaan tunnilla tai päivällä. Samaa jäniksen koloon voi heittää tavoitteet ja odotukset. Ainoat asiat, millä tuleviin päiviin pystyi valmistautua, olivat aloittelijan mieli ja myrskylasit. Kumpiakkin tarvittiin yhtä paljon. Peli alkoi edellisenä iltana säädiagrammien ja -hioroglyfien aivoja sulattavana tulkintana. Jokaisella shamaanilla oli oma teoria planeettojen asennosta ja tuulien suotuisuudesta. Mutta kaikki oli vain arvailua, sillä edellisten päivien lämmöt ja sateet olivat järjestäneet pelilaudan ja -merkit vaikeaan alkuasetelmaan. Starttia viikolle oltiin haettu niin sportti-, trädin kuin drytoolkiipeilystä. Vastaus päivän onnistumisesta riippui keneltä kysyi. Se ei suinkaan vähentänyt valintoja tai niiden takana olevia mahdollisuuksia. Kuin yrittäisi tulkita horoskooppia. Alussa olin tyytyväinen siihen mitä sain. Sporttia satunnaisessa auringonpaisteessa, trädin merennannalla sateenkaari taustana. Pikku hiljaa jäniksen kolosta nostivat päätään vanhat vi-

holliset epäilyt ja viha. Epäily kuunteli tarkasti kaikkialla käytäviä keskusteluja. ”Se on ehkä kunnossa.” ”Lähestymisessä voi olla lumivyöryvaara.” ”Tuuli saattaa olla tyyntempi kalliolla.” ”Meidän ehkä kannattaisi kokeilla.” Ja mietti. ”Tietävätkö nämä ihmiset mitään?” ja ”Eikö ole mitään konkreettista mihin voisi luottaa?” Ei tuntunut olevan. Oli vain mentävä avoimin mielin ja katsottava mitä tapahtuu.

Vuoren henget alkoivat leppyä näkymätömiä ajatusnoppien heittelyn edessä. Lämpöjen laskiessa +14 asteesta kohti talviolosuhteita, saimme yhden nopan lisää. Eikä siinä ollut särmiä tai lukuja. Etiikka. Erään baari-illan aikana päädyin oluen hämärtämään keskusteluun paikallisesta kiipeilyetiikasta Neilin kanssa. Olimme kuitenkin turvallisesti pöydän samalla puolella. Yritin ymmärtää arvostavaan sävyyn asioita, jotka liittyvät oleellisesti Skotlannin talvikiipeilyyn. Reitin kunto, vaikka on kyse puhtaasta kalliolinjasta, mitä myös kiivettään kesällä. Itselle alkuun se näyttäytyi vaikean tekemisenä vaikeammaksi turhamaisuuden nimissä. Ymmärsin hyvin, että jos turpeet ja irtokivet eivät ole jäässä, turvallisuus ja reitin säilyminen tuleville sukupolville on vaarassa suuren kiipeilijämäärän paineessa. Mutta, että kallion pitää näyttää talviselta ja lumiselta? Estetiikka? Osa reiteistä on kaikkien näiden määritelmien rajoissa kunnossa ehkä muutamana kerran kauden aikana, jos silloinkaan. Mielestäni se vain saattaa lisätä painetta kiivetä ja liu'uttaa etiikan rajaa kohti subjektivismia. Voin toki olla väärässä.

Tämä etiikkanoppa mielessä kokeilimme Ben Nevistä. Jäät sulaneet, kallio musta ja lämmin. Päätimme kiivetä Tower Ridgen. CIC:n majalta majalle 4,5 tuntia. Edes jotain. Topissa 360 asteen maisema kirkkaaseen säähän. Viisitoista minuuttia myöhemmin lumisade peitteli valkoiseen vaipaansa. Pelasimme. Ehkä sääntöjen mukaan. En tiedä. Olin kuitenkin tyytyväinen. Vuorilla oli vain lisää kortteja hihassaan. Tuuli nousi seuraavana päivänä 30 m/s lukemiin. Vaihdoin paikallisopasta, myrskylasit silmillä ja katse maahan luotuna kä-

Ian Welsted kiipeää Sioux Wall:ia Ben Neviksellä.

velimme Coirn an Lochan:lle. Ei vieläkään täysin talviset olosuhteet, vaikka tuuli ja lumi pommittivat mustina seisovia kallioita. Eilen toinen köysistö oli kääntynyt 1,5 tunnin kävelyyn takaisin autolle kiivettyä metriäkään. Olosuhteet olivat hyvin samanlaiset kuin tänään. Oma oikeutusta kiivetä oli vaikea selittää takaisin kääntyneelle parivaljakolle. Epäily nosti taas katsetaan. Ei tosin kiipeilyä kohtaan. Se oli juuri sitä mitä tulini hakemaan. Graniittia, jäätyneitä halkeamia ja turvetta, hyvää talvikiipeilyä. Topissa konttasimme hakut kädessä takaisin kallioiden suojaan 35 m/s pieksevilta tuulen puuskilta. Ehdimme vielä kiivetä toisen klassikon, Savage Slit, V 6. Takaisin autolle ennen pimeää ja syömään kakkua ja päivällistä Lodgelle. Tätä lisää. Toisin kävi, tuuli päätti muuta. 65m/s ei jätä neuvotteluväriä. Koko Lodge nukkui ja kuunteli pauhua. Jopa lepopäivän aktiviteetti jouduttiin peruamaan viskitislaamon katon ja oven lennetyä tuulen mukana. Ei sitten. Viha mulkaisu maisemaa. Miksi teet tätä? Zen mielen puute oli helppo unohtaa ja kääntää kylkeä punkassa. Jää sinne vain! Halkeaman käärme ei tosin nukkunut. Jäätynyt häntä suussa se naureskeli meille. Narrasi vielä uskommaan noppien lukujen antamaan mahdollisuuteen. Viimeisen päivän yritys todettiin toivottomaksi, tuntia myöhemmin minibussi täyttyi muista tiimeistä. Katset olivat hiljaiset ja vaatteet lumiset. Käärme mylvi meille omahyväisesti tuulen sanoilla. Ehkä seuraavalla kerralla.

JOS suostut pelamaan peliä, hyväksy sen mukana tulevat ehdot. Luonto sanoo lopulta viimeisen sanan yritit kuinka kovasti tahansa. Lopputuloksen tietää vasta jälkepäin, jos silloinkaan. Jos jaksat yrittää tarpeeksi, lopulta palkinto on kaiken vaivan arvoinen. Ohikiitävä hetki kauneutta. Kun se on hyvää, ei ole parempaa sillä hetkellä. Mikä on kärsimyksen ydin? Buddhan sanojen mukaan kaikki elämän on kärsimystä. Tavot yrittää vapautua siitä ovat monenlaiset. Tyynen ja avoimen mielen voi löytää jokaisesta hetkestä. Jollekin se tapa on klipata pultteja Espanjan auringossa. Jollekin tuulen huudossa soi kutsu haastaa ja tehdä asioita tavanomaisuudesta poikkeavasti. Oletko tarpeeksi vahva kohtaamaan itsesi ja pelkosi alasti luonnon edessä?

Kiitos BMC:lle hienosta tapahtumasta ja sen järjestämisestä. Seuraavia lähtijöitä suosittelun tarkistamaan SKIL:n kanssa sillä hetkellä voimassa olevat sopimuskäytännöt.

"Ainoat asiat, millä tuleviin päiviin pystyi valmistautua, olivat aloittelijan mieli ja myrskylasit."

Paluu takaisin Glenmore Logdea kohti, kaakoa odottaa, Kuva Allison Coul

Myrskylasit rintaan ja kohti uusia pettymyksiä.

Ben Neviksen topissa.

Juha Tower Ridgellä Ben Neviksellä.

Trädiä merenrannalla.

Läpi tuulen ja tuiskun.

Anu Korosuo

Saku Korosuo on Ruotsin kautta Itävaltaan karannut kiipeilypakolainen. Mies uskoo halkeamien pultittomuuteen ja seisomalähtöihin. Saku viihtyy parhaiten pitkillä reiteillä, ja mieluiten vielä yksin, jolloin kukaan ei ole näkemässä jatkoista vetämistä. Mies on kiipeilyn sekatyöläinen ja tällä hetkellä suuri osa ajasta kuluu näppiksen takana kirja-projektin parissa. Vapaa-aikanaan Saku etsii pehmeitä greidejä ja halpaa vehnäolutta.

Katso myös kirjoittajan nettisivut osoitteessa korosuo.com.

Kiipeilyvälinepuolella tämän hetken kiinnostavin juttu ei ole DMM:in saranoitu atc, eikä CAMPin grigri-kopio. Paras yritys taitaa olla BD:n Ultralight Camelot, joka on taas pari grammaa kevyempi kuin edellinen versio. Kivoja juttuja siinäkin, mutta suomalaisten kallioiden parkkipaikoilla fiilistellään jotain ihan muuta kuin slingicamuja.

Nyt puhutaan reissupakuista. Eikä syyttä, onhan sellainen nyt aina kiinnostavampi kuin joku hikinen kiilasetti. Itse asiassa reissupakun trendikkyys on kestänyt hyvin aikaa. Pakettiauton pimppaaminen oli päheetä hommaa 90-luvulla, ja yhtä siistiä se on 20 vuotta myöhemmin.

Ensimmäisen pakuni rakensin surffipakuksi. Silloin oli tärkeintä, että surffilaudat mahtuu sisään ja sängyt sun muut rakenneltiin siltä pohjalta. Myöhemmin muutin auton kiipeilykäyttöön, mikä olikin yllättäen aika paljon helpompaa, kiipeilyreleet kun vievät vähemmän tilaa (huom. nyt puhutaan köysikamoista). Toisen pakun kohdalla olikin jo ostohetkellä selvät kuviot siitä mitä kaikkea rakennetaan. Muutama juttu on jäänyt mieleen näiden rakenteluiden jälkeen, joten tässä jotain vinkkejä karavaanarikiipeilijöille.

Auton iso koko on mukava silloin kun asutaan autossa pidempään, mutta se sama iso koko on yhtä helvettiä silloin kun yritetään saada autoa Alepan pihalla parkkiin tai kun Italian kujilla tulee toinen samanlainen vastaan.

Seisomakorkeus on aina plussaa. Paitsi silloin kun yritetään ajaa parkkihalliin tai ollaan ostamassa lippua ruotsinlaivalle. Korkeaan autoon voi myös rakentaa suihkun, mikä voi olla kiva jos tykkää peseytyä. Saksan- ja tanskanlautoilla auton pituus määrittää hintalapun, ja raja on kuusi metriä. Leveys taas on vähän kaksipiippuinen juttu. Mitä leveämpi, sitä parempi sinne on rakentaa systeemeitä (jopa sänky leveysuunnassa), mutta sitä vaikeampi sitä on saada tien sivuun parkkiin.

Kattoluukku pitää ehdottomasti asentaa, oli auto minkä kokoinen tahansa. Se kannattaa joko olla mahdollisimman iso, tai sitten flektilä varustettu. Kattoluukussa tulisi olla läpinäkyvä kansi, jolloin sähkövalo ei tarvita kuin iltaisin, ja integroitu hyttysuoja ja pimennysverho. Ikkuna auton kyljessä on mukava maisemien katseluun, mutta vaikeuttaa wild-bivacointia.

Hupiakku on pakollinen hankinta mikäli autossa halutaan käyttää sähkölaitteita muuten kuin ajaessa. Hupiakku yhdistetään pääakkuun releellä, joka yhdistää akut silloin kun ajetaan, jolloin molemmat akut lataantuvat. Rahamiehet hommaavat vielä katolle aurinkopaneelit pitämään akut täynnä. Toisaalta, aurinkopaneelit tarvitsevat aurinkoa ja sitten meillä on lokakuinen Suomi, josta pakolaisetkin lähtevät pimeyttä karkuun.

Kompressorijääkaappi on kallis, mutta ehdoton pidemmällä reissuilla. Itse olen käyttänyt tavallista auton kylmälaukua, mikä toimii kivasti ajon aikana, ja imee akut tyhjiksi sitten kun pysähdytään.

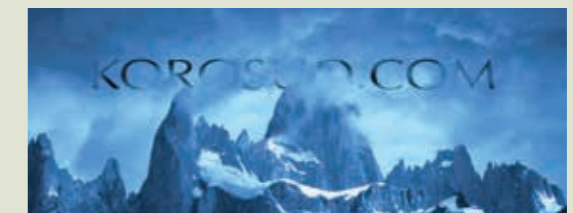
Keittiöhommissa kahden polttimon kaasukeitin taitaa olla aika standardi. Isompaan autoon voi ottaa lavuaarilla varustetun keittimen, ja pimpata siihen hanan ja vesipumpun, jolloin vettä tulee nappia painamalla. Vesipumpun kanssa leikkiminen vaatii tosin hieman seikkailumieltä.

Lämmitin on aivan ehdoton, mikäli autossa asutaan talvella. Yllättäen käyttöä lämmitinelle on ollut ympäri vuoden, jopa Frankenjurassa kesäkuussa. Kaasulämmitin on ollut edullinen ja pienen säätämisen jälkeen oikein toimiva ratkaisu. Ilmanvaihto on syytä pitää kunnossa ja kaasuvaihtoa saattaa olla halpa henkivakuutus. Eurooppaan lähtiesä kannattaa huomioida, että melkein joka maassa on oma standardinsa kaasupullojen liittimille.

Pakun seinät ja katto on syytä vaneroida sisältä. Tällöin seinä ei kerää kosteutta ja kattoon voi helposti upottaa valot. Lattiamateriaalina toimii parhaiten muovimatto tai laminaatti. Ne ovat helppoja puhdistaa sitten kun avokadopat on lattialla. Jos halutaan että autossa pysyy lämmöt sisällä, pitää kaikki pinnat eristää huolellisesti. Täydellinen lämpöeristäminen on työläs projekti ja pienentää sisätilaa. Pelimiehen vaihtoehto on tohottaa lämmitintä vähän reilummin.

Katsastusta ajatellen muutama asia on syytä pitää mielessä. Erilaisia telineitä ja hyllyjä saa pakuun rakentaa, mutta ei kiinteää sänkyä, penkkiä tai keittiötä. Tosin irrallista sänkyä ym. saa tietysti kuljettaa. Sängyt ja systeemit voi siis joko rakentaa niin että ne ovat irrallisia mutta istuvat hyvin pakun mittoihin jolloin ne eivät liiku ajon aikana. Toinen vaihtoehto on irrottaa "harmaalla alueella" olevat rakennelmat katsastuksen ajaksi. Kokemukseni mukaan se on ihan katsastusmiehestä kiinni, että kuinka natsuja asian suhteen ollaan.

Pakunpimppaus on hieno harrastus, mitä ei kannata pilata laskemalla kuinka monta yötä viettäisi hotellissa pakuun menneillä rahoilla.

PM BOULDER 2016 TANSKA

Teksti: Pia Viljakainen ja Enni Bertling / Kuvat Peter Thulstrup

Vappuaattona kello 5.00 Suomen edustusjoukkue tapasi Helsingin lentokentällä määränpäänään Kööpenhamina ja boulder Pm-kisat. Mukana matkassa olivat allekirjoittaneiden naisvahvistusten lisäksi supervahvat kiipeilijämiehet Ilari Kelloniemi, Anthony Gullsten, Kuutti Huhtikorpi ja Tomi Salo. Kaikki olivat heränneet aivan liian aikaisin, joten epäilyksiä päivän urheilusuoritusten tasosta riitti. Onneksi vitsit olivat kuitenkin heti aamusta niin laadukkaita, että ne pelastaisivat huonommankin kiipeilypäivän. Lentomatka meni kevyesti torkkuen ja ennaltaaselvitetyt junayhteydet toimivat niin hyvin, että kisapaikalla oltiin jo ennen kisajärjestäjiä ja saimmekin kuulla iloisen yllättyneen tervehdyksen "olette hieman ajoissa"! Pari kahvikupposellista myöhem-

min muitakin kisailijoita alkoi valua paikalle. Useamman tunnin odottelun jälkeen pääsimme viimein jännittämään tulevaa kisasuoritusta eristykseen, jossa alkoi lämmittely. Kateellisena katselimme muiden maiden edustajien sävy-sävyyne olevia joukkuepaitoja ja ammattitaitoisia lämmittelyrutiineita. Itsehän aloitimme lämmittelyn kyhjäyttämällä sohvan nurkassa untuvatakki päällä, kuten kunnan kiipeilijän kuuluu. Onneksi matkassamme oleva valmentaja Kuutti loi meihin uskoa.

Kisareittejä oli kuusi ja jokaiselle reitille oli kiipeilyaikaa viisi minuuttia plus viiden minuutin tauko kunkin reitin välissä. Kokonaisuudessaan kisasuoritus kesti

siis tunnin. Reitit olivat erittäin laadukkaita ja monipuolisia. Oli släbiä, hänkkiä, voimallista manttelia ja dynoa. Kaikilla reitillä pääsi ihan tosissaan kiipeämään (ainakin allekirjoittaneet) jo päästäkseen bonukselle ja hauskaa oli! Nopeastihan tuo tunti meni ja sitten olikin aika katsella finaaleja. Suomen edustusjoukkueen maajoukkuejaosto (Ilari, Anthony ja Anna) raivasi tiensä finaaleihin, joten pääsimme jännittämään heidän puolestaan. Finaalireititkin vaikuttivat superhienoilta ja sormet syyhyten katseltiin, kun taitavat finalistit setvivät itsensä reittien toppeihin. Finaalin jälkeen ääni kannustuksesta käheänä seurasimme kun Anna Laitinen (hopeaa) ja Anthony Gullsten (kultaa) astelivat palkintopalleille.

VAS. SIVU

ylä vas. Tarei Hamre ja keskittyminen
ylä oik. Naisten kolmas Kajsa Rosén
ala vas. Ile finaalissa
ala oik. Tunnelmaa hallissa

OIK. SIVU

ylä vas. Ile karsinnoissa
ylä kesk. Naisten mitallistit
ylä oik. Anna valokeilassa
ala vas. Miesten podium
ala oik. Miesten voittajan Andyn tyylinäyte finaalissa

Palkintoseremonian jälkeen alkoi perinteiset kisoihin kuuluvat diskomenot. Meidän joukkueemme jatkoi kuitenkin matkaa norjalaisten kanssa biljardia pelaamaan. Varatessamme tämän matkan lentoja ajatus koko yön valvomisesta ilman hotellia tuntui erittäin hyvältä, mutta kuinkas ollakaan siinä kolmen aikaan aamuyöstä alkoi silmäluomiamme hiukka painaa ja nukkumatti kutsua meitä untenmaalle. Kun norjalaiskaverimme olivat painuneet pehkuihin, saimme jymyidean soittaa taksi ja mennä lentokentälle nukkumaan. Löysimme kotoisin nurkan ja asetuimme taloksi. Säälivät katseet eivät meitä häirinneet vaan torquimme oikein makoisasti. Lentomme läh-

ti aamuseitsemältä ja kymmeneltä olimme jo junassa matkalla koteihimme.

Kaikien kaikkiaan univelastakin huolimatta oli aivan huikean hauska reissu ja innolla jäämme odottamaan seuraavia vastaavia kisoja. Pm-kisojen formaatti on kerrassaan loistava, koska keskittyminen omaan kisasuoritukseen onnistuu avoimia kisoja helpommin. Tanskan porukka oli järjestänyt todella hyvän kisan ja reitit olivat laadukkaita ja hauskoja kiivetä. Porukkamme oli mitä mainioin ja kruunasi kyllä koko reissun. Kiitos kaikille ja toivottavasti pian taas mennään!

TULOKSET:

Naiset:

1. Hannah Midtbo, Norway
2. Anna Laitinen, Finland
3. Kajsa Rosén, Sweden
-
12. Pia Viljakainen
15. Enni Bertling

Miehet:

1. Anthony Gullsten, Finland
2. Thilo Schröter, Norway
3. Bjørn Arnel Iisager, Denmark
-
17. Kuutti Huhtikorpi
19. Tomi Salo

skil SUOMEN KIIPEILYLIITTO

SKIL HALLITUS 2016

pj. Sampsa Jyrkyinen, jäsenet Otto Lahti, Arttu Eloranta, Oskari Sneck, Hanna Hesse ja Juho Hirsimäki

SKIL JÄSENSEURAT

BK CLIMBERS ry. HELSINKI
CLIMBING CLUB ry. PORI
CLUB ALPIN SAVONLINNAN ry.
HANGON HYRSKYT ry. KIIPEILYJAOS
HELSINGIN NMKY ry.
HIGH SPORT VAASA ry.
HIRVENSALMEN URHEILIJAT ry. (kiipeilyjaos)
HYVINKÄÄN KIIPEILYSEURA RY. HYVINKÄÄ
HÄMEENLINNAN KIIPEILYSEURA ry.
JYVÄSKYLÄN KIIPEILYSEURA ry.
KARELIAN KIIPEILIJÄT ry. JOENSUU
KIIPEILYSEURA KAKKONEN ry. ESPOO
KIIPEILYSEURA ORANKI ry. HELSINKI
KIIPEILYKERHO KIILA ry, KOUVOLA
KIIPEILYKERHO VERTIKAALI ry. TAMPERE
KIIPEILYN VUOKSI ry, IMATRA
KIIPEILYURHEILIJAT ry. HELSINKI
KIRKKONUMMEN SEUDUN KIIPEILIJÄT ry.
KIRKKONUMMI
KLONDYKE WALL ry. KERAVA
KOILLISMAAN KIIPEILYSEURA ry. KUUSAMO
KOTKAN KIIPEILYSEURA ry.
KUOPION KIIPEILYSEURA ry.
LAHDEN SEUDUN KIIPEILYSEURA KITKA ry.

LOUNAI-SUOMEN KIIPEILYKERHO KRUXI ry. TURKU
MURIKKA RY., SEINÄJOKI
OULUN CAVE RY.
OULUN KIIPEILYSEURA 91. RY.
PROJEKTI RY. JYVÄSKYLÄ
RIIHIMÄEN KIIPEILIJÄT RY. RIIHIMÄKI
ROVANIEMEN VUORISTOKLUBI RVK ry.
SKEY ry. HELSINKI
SLÄBI ry. RUOTSINPYHTÄÄ
SUOMEN ALPPIKERHO ry. HELSINKI
TAMPEREEN NMKY ry. kiipeilyjaosto
TAPANILAN ERÄ ry KIIPEILYJAOSTO HELSINKI
TEAM PANIC ry, PORVOO
TORNIOAVAT ry. TORNIO
TURUN NMKY ry.

Seurojen kotisivujen osoitteet tai muut yhteystiedot löytyvät SKIL www-sivuilla.

SKIL postiosoite:

Suomen Kiipeilyliitto ry.
Erätie 3
00730 HELSINKI

Toiminnanjohtaja, Kiipeilylehden päätoimittaja, KTO –kursivastaava:

Jari Koski
jari.koski@climbing.fi
gsm. 040 -586 8123

KTO -kursseja ja Kiipeilylehden aineistoa koskevat tiedustelut suoraan Jari Koskelle, mieluiten e-mail:lla.

Liiton toimisto VALO-Lajipalvelut on lajiliiton yhteistoimisto, josta saa yleistä tietoa liiton toiminnasta sekä apua Sporttirikisteri- ja lisenssiasioissa.

Puh. (09) 3481 2005
Email: lajipalvelut@valo.fi
Fax: (09) 3481 2602
Käyntiosoite: VALO-talo 7. krs, Radiokatu 20 00240 Helsinki
Postiosoite: Lajipalvelut, Suomen Kiipeilyliitto ry. FIN-00093 VALO
Lisätietoja VALO-Lajipalvelut-toimistosta: http://www.slu.fi/jasenjarjestoille/lajipalvelut_pienlajiliitoille/
Valo on Valtakunnallinen liikunta- ja urheiluorganisaatio ry toimii suomalaisen liikunnan ja urheilun yhdistävänä voimana. Visiona on "Olemme maailman liikkuvain urheilukansa – 2020".

SKIL JULKAISUJEN MYYNTI

SLU Sporttikaupasta, vain tilauslomakkeella. Linkki löytyy SKIL www-sivuilta; climbing.fi > julkaisut > hinnat ja tilaukset

SEURAAVA KIIPEILYLEHTI

Kiipeilylehden seuraava numero ilmestyy lokakuussa 2016, lehden aineistopäivä on 10.9.2016.

KTO 3: 175 €
K TO-3 päivitys: 100 €

Kaikki ajankohtaiset kurssihinnat löytyvät SKIL www-sivuston kurssihinnastosta. Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Kurssipaikat:

KTO-kurssit Helsinki; Helsingin Kiipeilykeskuksessa www.kiipeilykeskus.com
KTO 3: pääsääntöisesti Virrat nuorisokeskus Marttinen <http://www.marttinen.fi/>
KTO Joensuu; Pohjois-karjalan Opisto Niitty-lahti ja koulutuskallio Vuorivaara KTO Rovaniemi; liikuntakeskuksessa Rovaniemellä, lisätietoa myös www.santasport.com
KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, <http://www.ppopisto.fi/etusivu>
KTO ja KTO 3 Basecamp Oulanka <http://www.basecampoulanka.fi/>

KTO 3-, SCI (KO)- sekä KKK- kurseille ja kaikkiin kokeisiin ilmoittautuminen on tehtävä vähintään 2 viikkoa ennen tapahtumaa, jonka jälkeen ilmoittautuminen on sitova ja osallistumismaksu tulee maksaa, vaikka saapuisi koulutukseen.

Ilmoittautumiset kursseille ja kokeisiin :

KTO Helsinki:
Jari Koski, jari.koski@climbing.fi
KTO Rovaniemi ja TaTu: Oula-Matti Peltonen, oula-matti.peltonen@roiakk.fi
KTO Tampere ja KTO 3: Kimmo Peltonen, kt.peltonen@gmail.com
KTO Joensuu ja Mikkeli: Pasi Penttinen, pasi.penttinen@kaski.info
KTO Peräpohjolan opisto, Tornio, koulutus@ppopisto.fi
SCI (KO): Jaakko Lehto, jvlehto@iki.fi
KKK: Tuomo Pesonen, tuomo.pesonen1@gmail.com
KO - ja KKK -kursseille Ilmoittautumiset ja tiedustelut myös: koulutus@climbing.fi

HUOM!

Jos sinulla on sairauksia jotka voivat vaikuttaa ohjaajakurssin läpikäymiseen (esimerkiksi diabetes, epilepsia, sydänsairaudet) tai olet raskaana niin ilmoita tästä kurssin järjestäjälle.

KTO-KLUBIN JÄSENILLE

Klubin jäsenyys on ilmaista vuoden ajan liittymisestä eli KTO -kurssin moduuli 2:lle osallistumisesta. Tänä aikana saat Kiipeilylehden 3 kertaa vuodessa kotiisi. Vuoden kuluttua jäsenyys loppuu automaattisesti mutta voit jatkaa sitä ottamalla yhteyttä SKIL toimistoon. Jäsenmaksu ensimmäisen vuoden jälkeen on 20 euroa/vuosi.

NUORISOVALIOKUNTA

Pohjoismainen Junnuleiri 2016 järjestetään 28.6-3.7. Ahvenanmaalla. Lisäinfoa SKIL www-sivuilla. Lisätietoja leiristä: Santeri Turkulainen; santeri.turkulainen@gmail.com

Junnuohjaajakoulutus järjestetään kerran vuodessa tai kysynnän mukaan. Junnuohjaajakoulutuksen voi myös tilata erikseen omalle seuralle jos osallistujia on riittävästi.

"Junioriohjaajan opas kiipeilyseuroille" (Kaisa Härkönen) –opasta voi tilata VALO lajipalvelutoimistosta: lajipalvelut@valo.fi

Lisää infoa Nuorisovaliokunnan toiminnasta löydät nettisivuilta: www.climbing.fi.

Nuorisoasioissa ja tarvittaessa junnuohjaajakoulutusta voit ottaa yhteyttä valiokunnan puheenjohtajan: Markku Moilanen, moilanen.markku@hotmail.com

kiva kilpailuvaliokunta

Kilpailuvaliokunnan kokoonpano 2016:

Oskari Sneck: puheenjohtaja, oskari.sneck@gmail.com
Oskari Skyttä: valmennus
Santeri Turkulainen: juniorit
Kaisa Rajala: päätuomari

SM ja PM kilpailut 2016: :
syksyllä 2016 SM lead, paikka ja tarkempi aika myöhemmin
Kilpailuja koordinoi KIVA.

Lisätietoja: Kilpailuvaliokunta, kilpailu@climbing.fi

Palautetta, kysymyksiä ja ideoita kilpailutoimintaan voi lähettää sähköpostitse osoitteella: kilpailu@climbing.fi

HUOM!!

Kilpailuvaliokunnan Internet-sivuilta löytyy valikko "Kilpailun järjestäjän opas", josta löytyy hyödyllistä tietoa ja ohjeita kiipeilykilpailun järjestämiseen. Käy katsomassa kilpailuvaliokunnan sivuja osoitteessa: www.climbing.fi kohdassa Kilpailu.

skil tuki seuratoiminnan kehittämiseen

SKIL jäsen seurat voivat hakea tukea kiipeily- ja seuratoiminnan aloittamiseen ja kehittämiseen. Tukianomukset käsitellään hallituksen toimesta hyväksytyin budjetin puitteissa. Tuki voi olla joko työtä ja neuvontaa (esim. lähetetään asiantuntija boulderseinää suunnittelemaan ja valvomaan rakentamista) tai rahallista tukea.

Hakuperusteet:

ainoastaan SKIL jäsenseurojen haettavaksi ensisijaisesti pienien paikkakuntien seurojen

tukemiseen ja seuduilla missä ei ole paljoa kiipeilytoimintaa

Esimerkkejä hankkeista:

- **tien levikkeen tai pysäköintipaikan rakentaminen kiipeilypaikan yhteyteen.** Vain yhteistyössä maanomistajan ja lähiasukkaiden kanssa!
- kalliotaloiden kustannuksiin
- junnutoiminnan aloittaminen
- kiipeily/boulderseinän suunnittelu ja rakentaminen
- kiipeilykilpailun järjestäminen

Hakemuksessa tulee näkyä:

- avustuksen käyttötarkoitus ja mille ajalle haetaan
- vastuuhenkilö
- talousarvio
- haettava summa
- seuran ja paikkakunnan osuhteet kiipeilyn kannalta

Vapaamuotoinen hakemus lähetetään mail-osoitteeseen: jari.koski@climbing.fi

SKIL hallitus päättää avustuksen jakamisesta

access

On kokeneen kiipeilijän velvollisuus opastaa uusia harrastajia "pelisäännöissä". Huono tai ajattelematon käytös kalliolla leimaa samalla kaikki kiipeilijät, eikä meillä ole varaa menettää yhtäkään harvoista harrastuspaikoistamme kieltojen takia.

Tässä tärkeimmät ohjeet kiipeilykalliolla ja bouldereilla (sekä talvella myös jääkiipeilypaikoilla) liikuttaessa:

- autojen pysäköinti vain niille osoitetuissa paikoissa ja lähiasukkaiden kulkemista estämättä. Pysäköinti ei saa estää työkonoiden ajoa pelloille tms.
- yksityistien tilapäinen ja satunnainen käyttö on sallittua, paitsi jos on virallinen (omatekemä pahvinen ei kelpaa) ajokielto-merkki. Oikeaa ajokieltoa pitää noudattaa.
- ystävällinen ja kohtelias käytös kiipeilypaikan lähiasukkaita ja muita luonnossa liikuvia kohtaan on itsestään selvyys
- ollaan metelöimättä kalliolla ja viedään omat roskat pois

kova KOULUTUSVALIOKUNTA

SKIL AVOIMET OHJAAJA- JA KOULUTTAJAKURSSIT

2016 syksy:

3.-4.9.	KTO 1	Helsinki
9.9.	KTO-koee	Rovaniemi
10.9.	KTO-koee	Helsinki
17.-18.9.	KTO 2	Helsinki
1.-2.10.	KO 2	Havukallio
17.9.	KO	Koe ja -päivitys, Havukallio Hollola
29.-30.9.	KTO 1	Rovaniemi
12.11.	KTO-koee	Helsinki
20.-21.8.	KKK/RCI-koee	Olhava
13.-14.10	KTO 2	Rovaniemi

Keveen 2017 KTO 1, KTO 2 ja KTO-koee Helsingissä maaliskuussa, päivämäärät julkaitaan talven aikana SKIL www-sivujen Tapah-tumat-kalenterissa

KTO 3 kurssi järjestetään kysynnän mukaan 2016 syksyllä Tampereen seudulla

Joensuu, Kuopio ja Mikkeli KTO -kurssit: info ja kyselyt Pasi Penttiseltä, pasi.penttinen@kaski.info

HUOM! KO/SCI 2-kurssi on kaksipäiväinen ja erillinen koe yksipäiväinen.

Päivämääriin voi tulla lisäyksiä ja muutoksia; ajankohtaiset kurssi- ja koepäivämäärät ilmoitetaan SKIL kotisivuilla: www.climbing.fi > koulutus > kurssi- ja koekalenteri.

Kurssia tai koetta ei voida järjestää, jos osallistujia ei ole tarpeeksi. Jos kurssi joudutaan peruuttamaan, niin ilmoittautuneille ilmoitetaan tästä mahdollisimman aikaisin ja pyritään tarjoamaan korvaavaa päivämäärää.

Tarvittaessa voi myös kysyä yksityiskursseja esimerkiksi yritykselle ja opistolle.

KTO-kurssien hinnat 2016:
KTO moduuli 1: 155 €
KTO moduuli 2: 155 €
KTO- koee: 100 €
KTO-kortin päivitys: 80 €

Uutta kiipeilykalliota tai bouldereita suunniteltaessa:

- ennen kuin aloitat kiipeilytoiminnan kalliolla, ota ensimmäiseksi yhteyttä paikalliseen kiipeilyseuraan. Sieltä saat tietoa mahdollisista sopimuksista maanomistajan kanssa, kiipeilykielloista ja rajoituksista. Paikallisella jäsen seuralla on mahdollisuus käyttää SKIL:n resursseja porahakojen asennuksessa.
- ennen reitintekoa selvitetään aina maanomistaja ja kysytään häneltä luvat sekä pysäköinti, kulku kalliolle ym. Myös näkö/kuuloehtäisyydellä asuvilta pitää pyytää lupa, vaikkei olisikaan maanomistaja.
- Paikallinen kiipeilyseura saa Skil access-ryhmältä tukea kiipeilytoiminnan aloittamiseen: access@climbing.fi
- myös uusissa boulderpaikoissa kannattaa aina ottaa ensin yhteys maanomistajaan, yleensä tällöin hommat sujuu hyvin ja saa kiipeillä. Jos ei ole maanomistajalle mitään

ilmoitellut, niin jossain vaiheessa, kun porukkaa alkaa kivillä käymään enemmän, aina tulee ongelmia ja siinä vaiheessa saattaa olla peli menetetty kiipeilyn suhteen.

- paikallisesta ympäristökeskuksesta saa tietää, että onko kalliolla/kivillä suojeltavia kasveja

Jokamiehenoikeuksien nojalla luonnossa saa toisen maalla liikkua lihasvoimalla aiheuttamatta vähäistä suurempaa haittaa. Tämä perustuu rikoslain hallinnanloukkaus-säädökseen. Maanomistajalle ja lähiasukkaille ei saa tuottaa häiriötä eikä luonnolle saa aiheuttaa vahinkoa. Esimerkiksi pultitukseen tarvitaan aina maanomistajan lupa.

HUOM: Linkki Ympäristöministeriön julkaisuun "Jokamiehen oikeudet ja toimiminen toisen alueella" löytyy SKIL www-sivuilta: [Access > Jokamiehenoikeudet](#)
Kiipeily osassa 1, sivu 71
Julkaisu on nyt käännetty myös englanniksi.

Voimassa olevat kiipeilykiellot:

- Klöverberget**, Siuntio
- Vanjärvi**, Vihti
- Ispoinen**, Turku
- Falkberget "Immersby"**, Sipoo
- Kakarsbergetin pohjoinen parkkis** ei käytössä tällä hetkellä. Käytä eteläistä pysäköintiä ja reittiä kalliolle.

Kuopion alue Rajavuoren kallio

Siuntion Falkberget: jätä auto kauas kalliosta sellaiseen paikkaan, jossa se ei estä mitään liikennettä ja josta kenellekään ei tulisi mieleenkään valittaa.

Kirkkonummen Grottagerget: kiipeily kielletty viikonloppusin (pe-su) ja kokonaisuudessaan kesä-elokuun aikana. Muina aikoina tärkeää noudattaa pysäköintiohjeita (SKIL access FB sivuilla ja 27crag).

Ajantasalla olevat access-ohjeet, tiedotteita ja lisätietoa kiipeilykielloista löytyy SKIL

www-sivuilta Access-osiosta ja nykyisin uudet tiedotteet SKIL access -Facebook sivustolla.

TAKAISINVETO

VAPAAEHTOINEN TAKAISINKUTSU KOSKIEN BLACK DIAMOND SULKURENKAITA, JATKOJA JA NYLON NAUHALENKKEJÄ

Black Diamond Sulkurenkaat joiden valmistuskoodi on välillä 4350-6018: (Irrallisina myydyt sulkurenkaat, sulkurenkaat jatkoissa ja jatkoseteissä, sekä valjaiden, varmistuslaitteiden ja luontaisen varmistuksen kanssa toimitetut sulkurenkaat.) Valmistuskoodi on neli- tai viisimerkkinen numerosarja merkattuna sulkurenkaan runkoon.

Black Diamond 18mm Nylon nauhalenkit 60cm ja 120cm, joiden valmistuskoodi on 2014 ja 2015. Kaikki värit. Valmistuskoodi löytyy ommellusta merkistä.

Saadaksesi täydelliset tiedot tästä takaisinkutsusta, mene osoitteeseen:

BlackDiamondEquipment.com/carabinerrecall
BlackDiamondEquipment.com/runnerrecall

Black Diamond yhteystiedot Suomessa:
OAC Finland Oy: +35810 2291 650 | info@oac.fi

Tuoteuutuudet

Beal Antidote

Antidote on suosittu Edlinger-köyden jatkumo, jota on kehitetty eteenpäin köyden pysyessä kuitenkin edullisena vaihtoehtona harrastajille. Antidote on 10,2mm ykkösköysi, joka kuuluu sporttikiipeilyköysien Active-mallistoon. Active-malliston köydet ovat monikäyttöisiä kaikille kiipeilijöille sopivia harrastajan perusköysiä.

Antidote on ekologinen ja helppo käsitellä. Antidotea on saatavilla keltaisena ja sinisenä pituuksina 50m, 60m, 70m, 80m ja 200m.SH: 32,5€

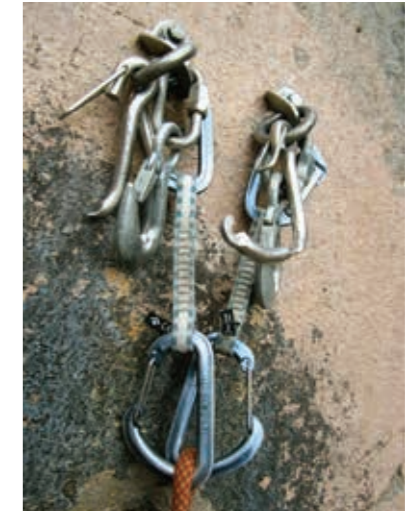
Maahantuoja: Bouldertehtas Oy
Suositushinta/ 50m: 135€
Maahantuoja: Vendernet Oy
Myydään kaikissa kiipeilyvarusteliikkeissä

Ankkurit kuluvat!

Teksti access-ryhmä/Jan Jusen ja koulutusvaliokunta/Tuomo Pesonen

Kuvat Jaakko Lehto

Suomen kiipeilyliitto on tukenut seuroja pultauksessa ja yläankkureiden asentamisessa kiipeilyreiteille vuodesta 1999 lähtien. Tavoitteena on ollut kannustaa seuroja käyttämään laadukkaita liimapultteja ja varmistaa, että asennukset tehdään ammattitaitoisesti. Liiton poraa ja pultteja on annettu vain sellaisten seurojen asentajien/henkilöiden käyttöön, jotka ovat saaneet koulutuksen liiton hyväksymältä kokeneelta pulttaajalta.

Kuva 1: Kulunut klipattava ankkuri ulkomailla. Tässä köysi kiinnitetty omilla jatkoilla, Kuva Emma Karjalainen

Liimapultit on aikoinaan valittu siksi, että ne ovat pitkäikäisiä ja kestävät hyvin Suomen ankaria sääolosuhteita. Tämä tarkoittaa sitä, että niiden uusimistarve tulee eteen vasta useiden kymmenien vuosien päästä. Yläankkureina käytössä on ollut yhdistelmä, jossa ketju yhdistää kaksi liimapulttia ja toisessa niistä on nenärenkaassa roikkuva klipattava sulkurengas. Klipattavaa sulkurengasta on tarkoitus käyttää vain viimeisen kiipeilijän laskeutumiseen. Tämä klipattava sulkurengas näyttää kuitenkin joillakin paljon kiivetyillä reiteillä kuluvan yllättävä nopeasti (kuva 1) ja selityksenä on sekä sen "turha" käyttö jokaisessa laskeutumisessa että yläköysittely suoraan siitä. Reittiä hierottaessa köyden tulisi aina kulkea kiipeilijän omien kamojen kautta.

Kuva 2: 2 tuplarengas ketjuankkuri

Kiipeilyliiton access-ryhmä on päättänyt muuttaa pultauuskäytäntöä siten, että jatkossa yläankkureissa ei enää käytetä klipattavia sulkurenkaita vaan pelkkiä kiinteärenkaisia. Ankkureita tulee olemaan kahta tyyppiä: kaksi pulttia yhdistettynä ketjulla (kuva 2) ja ankkuripultti ilman ketjua (kuva 3), näitä kaksi vie-rekkäin, lähinnä tradireitteihin.

Molemmissa tyypeissä on tuplarengas jotka kääntävät köyden oikein päin suhteessa kallioon. Renkaat pyörivät joten niiden kulumien on sulkurenkaita huomattavasti hitaampaa, sulkurenkaassa kuluma tulee aina samaan kohtaan. Kiipeilijä joutuu askartelemaan ankkurilla hieman aiempaa pitempään, mutta kun oikean tekniikan kerran oppii, niin ei siihen paljoa aikaa kulu. Lisäksi ulkomailla suuntaavaan kiipeilijän on osattava tällaiseen ei-klipattavaan ankkuriin kiinnittyminen ja siitä laskeutuminen.

Kuva 3: 2 tuplarengas ankkuripultti

PUODIN UUTUUKSIA KEVÄT 2016

WILD COUNTRY NEW FRIEND NYT PUODISTA!
2-AKSELINEN RAKENNE, JATKETTAVA SLINGI,
KOOT 0.5 - 4

HINNAT ALKAEN 70€

UUTTA MYÖS 3RD ROCKILTA, OCUNILTA, FIXELTÄ!

HELSINGIN KIIPEILYKESKUS, ERÄTIE 3 00730 HELSINKI
050-5542218, INFO@KIIPEILYKESKUS.FI

Liidaustilanne ketjullisen umpinaisen laskeutumisen renkaallisen liimapulttianskurin tapauksessa:

Liidaat reitin ketjuankkurille ja tarkoituksena on päästä takaisin reitin juureen. Klippaa lehmänhännän lukollinen sulkurengas jompaankumpaan liimapulttiin tai ketjun silmästä läpi. Laita painosi lehmänhännän varaan. Pyydä varmistajalta noin metri löysää liidiköyteen. Varmistaja varmistaa koko ajan. Työnä liidiköysi kaksinkertaisena lenkinä läpi ankkurin laskeutumisrenkaan (alempi ympyrärengas, joka roikkuu nenärenkaasta) reiästä läpi.

Tee lenkin päähän heittokasisolmu (Kuva 4). Klippaa syntyneestä lenkistä lukollisella sulkurenkaan valjaiden keskuslenkkiin (belaylooppiin).

Avaa liidauskahdeksikosolmu valjaistasi ja vedä laskeutumisrenkaan läpi vapaaksi roikkumaan. Pyydä varmistajaa kiristämään köyttä niin, että pääset köyden varaan roikkumaan. Tarkista, että kaikki on kunnossa. Irroita lehmänhännä ankkurista. Pyydä varmistajaa laskemaan sinut alas. (Kuva 5)

Kuva 4: Liidaajan kiinnittyminen ketjuankkuriin 1

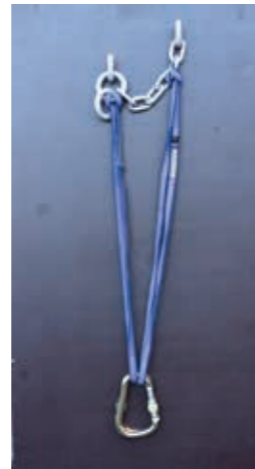

Kuva 5: Liidaajan kiinnittyminen ketjuankkuriin 2

Yläköysianskurin teko

Huolehdi omasta turvallisuudestasi kiinnittäytymällä ankkuriin tai tulemalla köyden avulla laskeutuen liimapulttianskurin luokse. Rakenna yläköysianskuri esim. kahdesta 60 cm mittaisesta nauhalenkistä. Kiinnitä toinen nauhalenkki leivonpäällä nenärenkaasta ja toinen nauhalenkki leivonpäällä ketjun silmästä pujottaen. Katso, että nauhalenkkien kiinnityspisteet ovat samalla korkeudella, että ankkuristasi tulee tasapainoitettu. Yhdistä nauhalenkit kahdella lukollisella sulkurenkaalla, joiden portit ovat vastakkain. (Kuva 6)

Klippaa köyden keskikohta sulkurenkasiin. Solmi köyden päät yhteen ja heitä ruotsipallolla köysi alas. Muista backup-ajattelu. Jos mikä tahansa yksi osa pettää, niin systeemin tulee silti pysyä ehjänä. Älä pujota köyttä läpi laskeutumisenrenkaasta, koska rengas kuuluu aivan suotta ja se on tarkoitettu laskeutumiseen.

Kuva 6: Yläköysianskurin teko 2 ympyrärengas ketjuankkuriin

HUOM: Laskeutumisenrenkaaseen (alempaan ympyrärengasrenkaaseen) ei tule koskaan laittaa sulkurengasta, jotta laskeutumisen rengas pysyisi sileänä köysikäyttöä varten.

Kuva 7: Laskeutuminen kahdesta 2 ympyrärengas pulvista

HIRUNDOS

Keveyden ja suorituskyvyn
saumatonta yhteistyötä.

Hirus-valjaat ovat ihanteelliset vaativaan sporttikiipeilyyn. Fuseframe-tekniikan ansiosta rakenne on poikkeuksellisen kevyt ja mukava.

Access
the
inaccessible

Maahantuonti ja lisätiedot: Vandernet Oy | vandernet.com | vandernet@vandernet.com | 020 7418 330